

Hồi 6

Lão Bà Bà Kỳ Dị

Sáng hôm sau Văn Chí Hồng đã có mặt tại ngôi cổ miếu trong rừng từ rất sớm, Văn Chí Hồng không phải đợi lâu. Từ đằng xa đã thấy xuất hiện sáu người cước bộ thật là linh hoạt, chỉ một loáng đã tới trước mặt gã. Dẫn đầu là một gã mặt vuông chữ điền. Văn Chí Hồng đoán chừng tên này là đại đệ tử của phái Hoa Sơn. Trông thấy Văn Chí Hồng lúc đó đã hóa trang y hệt Trương Tử Thành đứng sẵn, gã mặt vuông chữ điền cười lạnh lùng nói:

- Khen cho tên dâm tặc cũng đúng hẹn đấy! Ta cứ nghĩ dù ngươi có không đến thì cũng chạy lên trời cũng không thoát...

- Tại hạ đâu có ý định chạy trốn các vị?

Văn Chí Hồng bình thản nói:

- Tại hạ đến đây cốt để giải thích cho các vị sự việc đáng tiếc vừa qua...

- Ngươi vẫn còn dám mở miệng nói những câu đó hay sao?

Gã mặt vuông chữ điền quát to:

- Bọn ta hôm nay đến là thay mặt sư phụ ngươi trừng phạt tên phản đồ, để trị tội với phái Hoa Sơn ta... Đừng có nhiều lời nữa...

- Xin hỏi các hạ cao danh là gì vậy?

- Ha... ha... Ngươi lại còn vờ vĩnh đến thế sao? Ngươi còn lạ gì ta là ai nữa mà còn hỏi... Thật là khéo làm bộ quá!

Văn Chí Hồng chợt dạ, không khéo mình sơ ý để lộ tung tích thì hỏng hết cả. Gã vội chữa lời:

- Giang hồ gian trá khó lường, tại hạ muốn chính các hạ nói ra...

Tên thứ hai nói:

- Thật là đồ ngu! Tội ngươi đáng chết, thì chết vì tay ai mà chẳng được... không lẽ ngươi lại còn kén chọn người giết ngươi hay sao?

- Không phải thế! Tại hạ sẽ chứng tỏ cho các vị thấy tại hạ bị oan mà thôi...

- Đừng ruồng lời. Ngươi là tên đâm tặc ai mà chẳng biết rõ. Huỳnh cô nương tuy chưa bị ngươi xâm phạm tiết hạnh, nhưng chẳng lẽ lại nhìn nhầm người hay sao. Hơn nữa mảnh áo ngươi bị xé rách còn sờ sờ ra đó, ngươi còn cãi được không?

Điều này quả là bất ngờ với Văn Chí Hồng. Gã nghĩ bụng:

"Sao chi tiết này Trương Tử Thành không nói cho mình hay nhỉ?"

Gã bối rối không biết nói sao cho phải thì đại hán mặt vuông đã thét vang:

- Ngươi còn chờ gì mà không tự xử, hay muốn ta phải ra tay, đây là ta còn nhân hậu dành cho ngươi một cơ hội...

Văn Chí Hồng vội nói:

- Các hạ đừng nóng nảy thế! Nếu hôm đó, Huỳnh cô nương có đâm tại hạ một kiếm...

- Đừng nói nhăng nói cuội nữa chỉ vô ích thôi.

Gã mặt vuông chữ điền là Đoàn Chấn Nam bỗng rút xoạt thanh trường kiếm sau lưng ra rồi tiếp:

- Hôm nay, ta sẽ cho ngươi biết thế nào là lợi hại của kiếm pháp Hoa Sơn.

Gã dứt lời vung kiếm lên nhằm bả vai Văn Chí Hồng chém chênh chếch tới ra chiều Bạch Hồng Quán Nhật, Văn Chí Hồng buộc phải rút thanh trường kiếm mà Trương Tử Thành đưa cho rồi vung lên đỡ. Choang một tiếng, kinh lực của Đoàn Chấn Nam mạnh quá khiến Văn Chí Hồng rách toạt cả hổ khẩu, ngã nhào xuống đất. Đoàn Chấn Nam cả cười nói:

- Ai ngờ công phu của phái Thanh Thành chỉ có thế.

Gã thứ hai nói:

- Sư huynh! Gã này võ công cũng khá lắm mà, sao hôm nay y lại kém cỏi đến thế... hay... hay y giả vờ để khỏi chết...

- Được để xem.

Đoàn Chấn Nam lạnh lùng nói.

Văn Chí Hồng vừa lồm cồm đứng dậy, Đoàn Chấn Nam đã phóng chân đá đánh bộp một cái vào ngực gã. Văn Chí Hồng chỉ kịp hự lên một tiếng, ngực gã như bị một tảng đá đập vào. Gã ngã lăn xuống đất không biết trời đất gì nữa...

Một lúc lâu sau, Văn Chí Hồng mới tỉnh dậy. Mắt gã hoa lên không nhìn rõ mọi vật, nhưng tai thì lơ mơ nghe thấy vẫn có tiếng người nói chuyện bên cạnh. Gã nghe Đoàn Chấn Nam nói:

- Tên này thật đáng ngờ! Võ công phái Thanh Thành đâu có kém cỏi đến thế, không hiểu sao...

Một gã khác lên tiếng:

- Đại sư huynh, hay là chuyện này ta bỏ qua đi, gã dù có sống cũng bị tàn phế rồi... Ngọn cước vừa rồi đến tiểu đệ bị trúng chắc cũng khó bảo toàn mạng sống. Xem ra y còn bị gãy vài cái xương sườn là ít... Lưu sư huynh thấy thế nào?

- Tội gã đáng chết, người coi gã vẫn còn thở kia kìa.

Gã họ Lưu lên tiếng:

- Theo ta giết y thì dễ, nhưng làm cho y nếm mùi đau khổ thì mới đúng.

Đoàn Chấn Nam hỏi:

- Sư đệ tính làm thế nào?

Gã họ Lưu cười độc ác:

- Ta cứu cho y tỉnh lại. Sau đó... sau đó... cho y uống cái này...

Bỗng nghe Đoàn Chấn Nam nghiêm giọng hỏi:

- Sư đệ, chúng ta là danh môn chính phái, tại sao sư đệ lại có cái này? Sư đệ không biết rằng nếu sư phụ biết thì bị khiển trách hay sao?

Gã họ Lưu vội nói:

- Đệ biết, đệ biết! Cái này không phải của đệ mà là của một người khác...

Đoàn Chấn Nam trầm giọng nói:

- Của ai cũng không nên giữ trong người. Đây là độc dược của bọn tà ma ngoại đạo...

- Đại sư huynh chưa rõ đây thôi. Nguyên lần trước chính đệ bị y khống chế bắt uống hoàn thuốc này. Song... đệ nhanh trí nhổ ra được mà y không biết nên mới toàn mạng...

- Thuốc đó là thuốc gì mà lợi hại quá vậy. Kẻ đó là ai?

- Đại sư huynh có biết đến Tạng Hà Thiên, lão ma đầu nổi danh trong việc dùng độc?

- Tạng Hà Thiên? Lão đã chết từ lâu rồi mà?

Đoàn Chấn Nam kinh ngạc hỏi.

- Chưa! Lão vẫn còn sống đấy. Ai nghe đến danh hiệu lão đều bỏ vía vì lão hạ độc rất tài tình, nhưng đối với loại hậu bối như đệ thì lão lại sơ hở...

- Chuyện như thế nào?

Đoàn Chấn Nam hỏi.

- Tăng Hà Thiên là một lão tính tình rất cổ quái. Lão có nhiều cách hạ độc, nhưng về chế luyện thành thuốc thì suốt năm sáu chục năm lão chỉ làm có một loại Tiêu Cầm Hoàn này mà thôi. Thuốc độc đến mức ngay cả chính lão cũng không có thuốc giải...

- Ghê đến thế cơ à?

Mấy gã kia xen vào.

- Phải! Trên chốn giang hồ không biết bao nhiêu kẻ đã chết vì trúng độc của Tăng Hà Thiên, song đã mấy ai biết là lão đã ra tay. Nguyên nhân chính là lão còn một người sư huynh là Đồng Bá Bá...

Đoàn Chấn Nam khen:

- Người cũng vào loại khá am hiểu đấy! Làm sao người biết được tất cả những chuyện đó?

- Thì chính Tăng Hà Thiên kể cho đệ mà!

Gã họ Lưu cười khoái trá.

- Để tiểu đệ kể nốt cho các sư huynh đệ nghe. Đồng Bá Bá và Tăng Hà Thiên cùng yêu chung một người. Người đó là...

- Kỳ thật, sao người ta lại cứ hay yêu thương chung một người nhỉ?

Một người cầu nhàu nói.

- Sự đời cứ hay thế!

Gã họ Lưu nham nhở cười.

- Vì bà bà đó mà người ta quen gọi là La Nhị Nương. La Nhị Nương cũng yêu thương luôn cả hai lão, vì thế bà ta không thể nào quyết định được...

Đoàn Chấn Nam sốt ruột hỏi:

- Thế rồi sau ra sao? La Nhị Nương cuối cùng lấy ai?

- Thì đệ đã bảo La Nhị Nương không quyết định được mà. Bà ta bèn ra điều kiện: Ai có võ công cao hơn thì bà ta sẽ lấy làm chồng... Và thế là Đồng Bá Bá và Tăng Hà Thiên tỷ võ với nhau...

- Suốt một năm trời, hai lão đấu với nhau mà vẫn không phân được thua. Đồng Bá Bá vừa thắng được nửa chiều thì Tăng Hà Thiên đã thắng lại. Cứ thế, chẳng ai chịu ai cả...

Một gã nói:

- Tức cười quá nhỉ! Thế thì cứ bốc thăm quách...

- La Nhị Nương cũng định làm như vậy, nhưng hai lão đều không chịu. Đồng Bá Bá bảo: Từ nhỏ ta hay chơi bạc thường bị thua, như thế không được, không được.

Tăng Hà Thiên thì nói:

- Ta không đánh bạc bao giờ nên chẳng biết đen hay đỏ, lỗ thua thì làm thế nào?

Cứ như thế, chẳng ai chịu ai, cãi nhau um cả lên. Cuối cùng La Nhị Nương nói:

- Võ công hai sư huynh đều ngang nhau cả. Tiểu muội không biết lựa chọn ai cho phải. Bây giờ chỉ còn cách hai vị tranh tài môn khác vậy?

- Ta ngoài võ công ra có biết gì nữa đâu mà tranh tài với y?

Tăng Hà Thiên nói.

- Ta cũng thế.

Đồng Bá Bá thêm vào.

La Nhị Nương cười:

- Thế thì càng dễ. Hai sư huynh hãy chọn một công phu nào đó chưa biết để luyện tập. Sau năm năm thì đến đây tỷ thí lại...

- Tốt! Tốt! Nhất định y sẽ thua.

Đồng Bá Bá khua tay lên.

- Càng hay! Càng hay!

Tăng Hà Thiên đập tay vào đùi đánh đét một cái.

- Ta thắng là cái chắc...

- Người định chọn môn gì?

Đồng Bá Bá hỏi.

- Ta... ta...

Tăng Hà Thiên ngẫm nghĩ giây lát rồi nói:

- Ta sẽ chọn môn dùng độc...

- Còn ta... sẽ sẽ... chuyên về giải độc.

Đồng Bá Bá thích thú reo lên:

- Ta sẽ khắc chế những độc dược của ngươi.

Và thế là họ chia tay nhau. Tăng Hà Thiên vào trong một tuyết cốc ra sức tìm tòi những kỳ hoa dị thảo, những loại trùng độc để chế ra những loại thuốc cực độc. Sau năm năm, họ lại gặp nhau. Tăng Hà Thiên đã dày công bắt cóc được năm mươi cao thủ các môn phái, thôi thì đủ cả: Hoa Sơn, Võ Đang, Thanh Thành... cả những nhà sư chùa Thiếu Lâm cũng không thoát khỏi tay lão!

- Sao lại bắt những năm mươi cao thủ?

Đoàn Chấn Nam ngạc nhiên hỏi.

- Bởi vì Tăng Hà Thiên đã chế được trong năm năm, năm mươi loại độc dược tất cả... Hồi đó, trên giang hồ xảy ra hàng loạt vụ mất tích là vì thế...

- Rồi ai thắng ai thua?

- Đại sư huynh thử tưởng tượng coi thật là kinh khủng. Năm mươi cao thủ bị dẫn tới người nào trông hình dáng cũng tiền tụy, thê thảm. Kẻ thì sùi bọt mép, kẻ thì da vàng như nghệ, chân tay co quắp, có người uống thuốc xong, mặt mũi biến dạng trông thật kỳ dị...

Hết thấy bọn chúng đều hoảng kinh khi biết mình bị đem ra làm vật thí nghiệm. Kẻ anh hùng hết lời thóa mạ, kẻ hèn yếu thì van xin Đồng Bá Bá cứu mạng...

- Đồng Bá Bá có cứu được hết không?

Một gã hỏi.

- Có... nhưng đến người thứ năm mươi thì hơi rắc rối một chút. Nếu Đồng Bá Bá chữa khỏi cho y đương nhiên lão là người thắng cuộc sẽ lấy được La Nhị Nương làm vợ. Còn nếu không thì Tăng Hà Thiên sẽ thắng... Gã cuối cùng này vừa bị cấm khẩu vừa bị co rút gân mạch mặt mũi biến dạng xấu xa.

Tăng Hà Thiên đắc ý nói:

- Đồng sư huynh. Gã này bị trúng phải một loại độc rất mạnh. Nếu ngươi có cách nào làm cho y sống được... hà hà... đệ xin thua!

Đồng Bá Bá nhìn gã thì biết tình trạng y vô cùng tuyệt vọng. Lão móc ra một gói bột hòa với nước, rồi lấy một con dao...

- Sao lại lấy dao làm gì?

- Cách chữa bệnh của lão thật quái dị. Lão mổ bụng lão kia ra. Nói là mổ bụng chỉ thật ra lão chỉ khoét có một lỗ sâu hoắm hoắm, rồi đổ tất cả thuốc vào trong đó...

Đoàn Chấn Nam rùng mình:

- Khiếp! Chuyện này ta chưa nghe ai nói đến bao giờ...

- Thì đệ cũng thế!

Gã họ Lưu nhăn mặt

- Nếu không phải chính miệng Tăng Hà Thiên nói ra.

- Rồi sau thế nào? Gã kia có khỏe không?

- Để đệ nói nốt. Sau khi đổ thuốc vào bụng gã, Đồng Bá Bá liền dùng một loại dây gì đó may miệng vết thương lại... Chừng nửa giờ, gã kia bắt đầu động đậy được tay chân, nước da hồng hào trở lại...

- Đồng Bá Bá thắng rồi phải không?

- Đồng Bá Bá chẳng thắng mà cũng chẳng thua? Họ hòa...

- Sao lại thế? Gã kia...

- Thoạt tiên hai lão cũng cãi nhau dữ lắm.

Đồng Bá Bá bảo:

- Ngươi thua rồi! Sư đệ ạ! Ta đã cứu sống được gã.

Tăng Hà Thiên cãi:

- Thua là thua thế nào! Ngươi cứu sống được y, nhưng có làm cho y nói được đâu... Lại còn khuôn mặt co rúm ró thế kia đã trở lại như cũ đâu nào?

Rốt cuộc không ai chịu ai, Tăng Hà Thiên tức giận quăng tất cả độc dược xuống suối, rồi lại vào tuyệt cốc...

Suốt vài chục năm lão mầy mò chế ra một loại độc dược mới. Ở vùng đó có nhiều loại hoa kỳ lạ. Lão đã kỳ công mò mẫm chế ra loại Tiều Căn Hoàn này.

Thuốc độc dược chế từ một trăm loại hoa. Các cây hoa đó mang đặc tính ngũ hành sinh khắc chế hóa lẫn nhau rất kỳ lạ. Hễ loại này nở ra thì loại kia lại không mọc được. Cứ một năm chỉ có hai cây trở bông rồi kết trái mỗi cây chỉ có một quả mà thôi... Lão phải chờ đúng năm mươi năm mới lấy đủ một trăm...

- Năm mươi năm! Thật là quá sức tưởng tượng.

- Chưa hết đâu! Lấy được một trăm trái cây kết từ một trăm loại hoa độc, lão phải pha trộn nhiều loại độc chất khác rồi tán nhỏ phơi khô... Sau đó cho tất cả những thứ đó vào chảo đun lên chừng nào cô đặc lại chỉ còn một viên thôi thì được...

- Thế thì có gì là khó...

- Cũng vẫn chưa xong! Thuốc luyện xong có một mùi thơm đến lạ lùng, hấp dẫn một loài chim chuyên ăn đêm. Loại chim này rất tinh khôn lại nhút nhát, nhỏ xíu chỉ bằng một con ong, phải làm cách nào để nó ăn xong hoàn thuốc đó rồi bắt được.

- Tại sao lại phải có con chim ấy mới được... mà lão bắt bằng cách nào?

- Tiều Căn Hoàn lúc mới luyện xong là một loại thuốc thuần dương. Cần phải có khí âm thật mạnh, thì độc dược mới thành... loại chim này có đầy đủ những đặc tính đó, Tăng Hà Thiên suy nghĩ mãi cuối cùng mới nghĩ ra một cách. Lão vùi người xuống đất chỉ hờ hai con mắt và bàn tay, đặt hoàn thuốc mở ra. Sau ba ngày đêm con chim thấy an toàn, nó mới chịu đậu vào lòng bàn tay lão để ăn...

- Sao lão không bắt nó ngay?

- Bắt lúc nó chưa ăn hết thì hỏng hết, nó sẽ không bao giờ ăn tiếp nữa. Phải đợi lúc nó ăn vừa hết, lão mới nắm bàn tay lại... Sau đó, bỏ con chim nguyên cả lông vào chảo lại đun nữa. Trong một tháng liền không được để tắt lửa, hễ cạn nước là thêm nước vào lúc đó mới xong...

- Thế công dụng của nó thế nào?

- Theo Tăng Hà Thiên thì trúng phải thuốc độc này thì vô phương cứu chữa. Kẻ nào uống phải cũng bị, nếu tán thành bột, hay đốt thành khói hít vào cũng chết, hòa với nước bôi vào da thịt cũng được. Tóm lại thuốc không mùi vị, màu sắc, không ai có thể đề phòng. Người bị trúng thoát tiền không có gì khác lạ, tháng sau một con mắt bị nổ lòi ra ngoài, tháng kế tiếp lại nổ một con mắt nữa, cứ mỗi tháng lại mất một thứ. Sau hai con mắt là rụng

hai tai, rồi đến mũi, những phần gân bên trái thì co rút lại, bên phải thì lại duỗi dài ra trông thật là khủng khiếp. Cái độc nó là ở chỗ kẻ bị trúng không chết mà nội lực lại tăng lên ghê gớm. Khỏe mạnh khác thường. Kẻ đó sẽ đau khổ suốt đời vì sống phải mang một hình hài quái dị, ai cũng xa lánh. Dần dà, tính nết trở nên điên cuồng đến mức tàn sát cả người thân...

- Chà! Thật là tàn ác! Quá sức tưởng tượng. Chỉ nghe người kể thôi, ta đã thấy ớn lạnh cả xương sống!

- Ghê thật! Thế mà đệ bị lão bắt phải uống để đòi tử thí với Đồng Bá Bá.

- Đồng Bá Bá vẫn còn sống nữa hay sao? Bây giờ cả hai lão đều ngoài trăm tuổi rồi thì còn tử thí gì nữa? La Nhị Nương...

- Bà ta cũng ở vậy luôn, rốt cuộc chẳng ai lấy được ai cả. Tăng Hà Thiên biết rằng chẳng thể nào lấy được La Nhị Nương nữa, song vì hận Đồng Bá Bá nên vẫn đòi tử thí hơn thua. Hôm tiểu đệ bị lão bắt ép uống Tiếu Càn Hoàn nhờ nhanh trí nên giấu được hoàn thuốc này nếu không!...

- Người làm cách nào mà lão không biết?

- Đệ sau khi nghe lão kể xong thì biết không thể nào không uống được nên vờ rất vui mừng. Đệ nói: Đa tạ tiền bối đã cho văn bối uống loại thuốc quý này. Tiền bối nên hiểu rằng văn bối đã ao ước từ bao lâu nay.

- Người ao ước được uống độc được hay sao?

Tăng Hà Thiên ngạc nhiên hỏi.

- Đúng thế! Văn bối chẳng thiết sống làm gì nữa. Nay được giúp tiền bối việc này thật là toại nguyện, ước gì Đồng Bá Bá không chữa khỏi để tiền bối được thắng...

Tăng Hà Thiên cười thỏa mãn:

- Y không chữa khỏi cho người được đâu? Hôm nay gặp được một gã tự nguyện uống thuốc của ta... ta lấy làm vui thú. Nào uống đi...

Đệ cầm hoàn thuốc trong lòng bàn tay làm bộ bỏ vào miệng nuốt ực một cái, nhưng thực ra, hoàn thuốc đã chui lọt vào tay áo.

Tăng Hà Thiên thấy đệ uống ngon lành thì hỏi:

- Người thấy thế nào?

- Chết rồi!

Đệ hốt hoảng nghĩ bụng:

“Mình mà nói sai thì hồng bét... Làm sao bây giờ...”

Đệ đành giả bộ ngơ ngẩn ấp úng nói:

- Tất nhiên! Tất nhiên... là...

Thấy đệ ú ớ, lão sốt ruột bảo:

- Bụng ngươi nóng như lửa đốt, đúng không?

- Dạ nóng! Đúng là như lửa đốt...

- Ngực có thấy lạnh như đá không?

Đệ nói theo:

- Dạ! Lạnh như đá...

- Ngươi có cảm thấy nội lực gia tăng một cách bất thường không?

- Nội lực gia tăng nhiều...

- Bây giờ thấy dễ chịu chưa?

- Dễ chịu lắm...

Tăng Hà Thiên cười hài lòng:

- Tốt! Ngươi đã được uống một loại độc dược khủng khiếp nhất hiện nay. Hà hà... Mạng sống của ngươi bây giờ hoàn toàn trông vào Đồng Bá Bá. Lão hiện đang sống ở Ngạc Thoại Sơn. Ngươi hãy đến đó...

Tăng Hà Thiên ngắm nhìn đệ một lúc rồi tiếp.

- Thật tình ta không muốn ngươi phải bỏ mạng, song nếu ngươi sống được thì ta thua, vì thế, tốt hơn cả là ngươi nên... chết.

Đệ nghe Tăng Hà Thiên nói mà rùng cả mình. Cũng may đệ mưu trí đánh lừa được lão... Bây giờ tên đâm tặc Trương Tử Thành nếu mình giết gã chẳng hóa ra phước đức cho gã lắm sao? Chi bằng cho gã nếm mùi đau khổ đến suốt đời...

Văn Chí Hồng lúc đó tuy lơ mơ, nửa thức nửa tỉnh, song tai gã vẫn nghe được nên cũng hiểu phần nào. Gã thấy bọn này định cho mình uống độc dược thì kinh hoàng, song ú ớ không sao nói được... Gã nghe Đoàn Chấn Nam nói với gã họ Lưu.

- Sư đệ, tên đâm tặc này yếu ớt lắm rồi, cho y uống một viên thì ta e y không chịu nổi... chi bằng cho y uống một nửa thôi...

Gã họ Lưu cười hềnh hệch:

- Đại huynh nói phải lắm.

Văn Chí Hồng thấy gã cạy miệng mình ra rồi nhét một cái gì đó vào miệng. Gã vận kình lực đẩy viên thuốc trôi xuống bụng Văn Chí Hồng. Xong xuôi gã họ Lưu nói:

- Đại sư huynh, thế là chúng ta đã rửa được cái nhục cho tiểu sư muội. Sư phụ hẳn hài lòng lắm...

- Thôi! Để mặc gã ở đây! Lát nữa gã sẽ tỉnh lại.

Văn Chí Hồng thấy bước chân bọn chúng xa dần. Gã tức giận thầm nghĩ:

"Bọn mày mang danh là đệ tử phái Hoa Sơn mà tàn ác hơn cả bọn tà ma ngoại đạo. Ta... ta... chết chắc rồi..."

Một lúc lâu sau, Văn Chí Hồng quả nhiên thấy một luồng nhiệt khí ở trong bụng khiến gã khó chịu không sao chịu nổi. Gã cơ hồ như suýt ngất đi. Phải rất lâu, luồng nhiệt khí dần dần dịu lại. Văn Chí Hồng thấy thân thể khoan khoái, nội lực sung mãn lạ thường. Gã ngồi bật dậy. Xung quanh không có một ai, lòng gã thấy ngao ngán vô cùng.

"Ta có sống cũng vô dụng mà thôi. Võ công thì kém cỏi, chưa làm được trò trống gì thì đã phải sớm lìa đời song thân ta nơi tuổi vàng có hiểu được chăng..."

Gã bần thần cả người không biết tính sao? Đi tìm Đồng Bá Bá? Chắc gì đã kiếm được lão, mà có kiếm được lão chẳng nữa chắc gì lão đã chữa được. Tiều Cận Hoàn ghê gớm như thế, một công trình mấy chục năm của Tăng Hà Thiên đâu có dễ gì hóa giải... Cái khó là thời hạn chỉ có một tháng, nếu chưa chữa được một con mắt sẽ bị nổ lòi ra ngoài... Gã cứ nghĩ tiếp đến tháng sau là đã ghê cả người...

Trong lòng bấn loạn vô định, Văn Chí Hồng cứ nhắm hướng tây đi bừa... Gã nghĩ đến Trương Tử Thành thì lòng bỗng sinh nghi hoặc. Y nhờ ta giúp y mà tuyệt nhiên không thấy xuất hiện. Y nói chỉ cần giải thích sơ qua là bọn đệ tử Hoa Sơn tin ngay, thế mà ngược lại bọn chúng đâu có thèm nghe ta nói một lời. Việc này là thế nào đây? Hay là... hay là... mình đã mắc mưu gã...

Văn Chí Hồng cứ mãi mê suy đoán vẫn vô chẳng để ý gì đến xung quanh. Gã bỗng đi tới một khu vực mà cảnh quan rất lạ lùng. Cây cối đang xanh tươi, suối reo róc rách bỗng đột nhiên dần dần biến mất. Thay vào đó là một vùng rừng núi cây cỏ khô cằn. Nhiều loại cây lá rụng trơ trụi chỉ còn thân cây khẳng khiu. Cỏ thì vàng úa như bị nắng hạn lâu ngày. Điều lạ là chẳng thấy tiếng chim kêu vượn hót như những khu rừng bình thường khác...

Văn Chí Hồng thấy khát khô cả cổ. Phía xa không có lấy một mái nhà hay bất cứ một thứ gì chứng tỏ có người ở. Chợt Văn Chí Hồng mừng quỳnh lên. Gã thấy con đường mòn đỏ quanh, xa xa thấp thoáng hình như có bóng người. Văn Chí Hồng chạy vội tới. Song thật là lạ, bóng người phía trước trông dáng đi rất chậm chạp, nhưng gã chạy đến bờ hơi tai mà vẫn không sao đuổi kịp được. Lúc nào gã cũng thấy người đó cách y một khoảng nhất định...

Văn Chí Hồng lấy tay che lên miệng gọi lớn:

- Tiền bối! Tiền bối! Xin hãy dừng chân vào văn bối hỏi đôi lời...

Gọi đến năm lần bảy lượt vẫn không thấy bóng người trước đáp lại. Gã chán nản nghĩ bụng:

"Nếu cứ thế này mãi thì ta đến kiệt sức mà chết mất, làm sao đuổi kịp cho được".

Gã cứ lẻo đẻo chạy đằng sau, chừng hơn hai dặm quanh cảnh lại thay đổi khác thường. Từ phía xa gã thấy một vườn hoa cây lá xanh um có những bông to bằng miệng chén màu đỏ rực rỡ. Văn Chí Hồng mừng thầm trong dạ:

"Hẳn đây là nhà của vị tiền bối kia, nếu không thì cũng là một nơi có người ở ta có thể đến xin tá túc một đêm được."

Quả nhiên, người phía trước bỗng đi chậm lại như có ý chờ gã. Văn Chí Hồng chạy vượt lên rồi vòng tay cung kính nói:

- Xin tiền bối vui lòng cho tại hạ hỏi thăm...

Gã nói chưa dứt lời bỗng giật bắn mình lúc người trước mặt từ từ ngẩng đầu lên, đó là một bà lão mặt nhăn nheo như một con khỉ. Trên mặt lại sần sùi những mẩu thịt nổi lên trông thật khủng khiếp. Chỉ duy có cặp mắt là sáng rực, đẹp một cách lạ lùng.

- Người là ai?

Bà lão lạnh lùng cất tiếng hỏi.

Văn Chí Hồng lại ngạc nhiên lần nữa. Thanh âm bà lão thật trái ngược với khuôn mặt ghê tởm, nghe trong như nước suối êm tai vô cùng.

Văn Chí Hồng kính cẩn nói:

- Thưa bà bà! Văn bối là Văn Chí Hồng từ xa đến đây không may lạc lối đến chốn này, mong được bà bà chỉ giáo...

- Chỉ giáo cái gì?

Thanh âm trong trẻo lại cất lên.

- Xin bà bà chỉ giùm vãn bối chỗ nào có thể nghỉ ngơi được để kiếm ít đồ ăn... quanh đây...

- Thế thì ngươi thất vọng rồi không có chỗ nào ở đây nghỉ ngơi đâu...

Văn Chí Hồng kinh ngạc hỏi:

- Sao lại kỳ lạ vậy? Nếu bà bà rộng lòng...

Bà bà bỗng cắt ngang lời gã:

- Đừng có nói nhiều mà uống mạng, ta không thể thỏa mãn ngươi được đâu?

Nói xong bà ta cúi đầu đi thẳng trong chớp mắt đã khuất dạng.

Văn Chí Hồng ngơ ngẩn trong lòng. Gã vừa đói lại vừa khát, không biết làm thế nào để kiếm một cái gì ăn được khả dĩ cho con đói đang giày vò. Gã cứ nhắm theo con đường bà lão đã đi tiếp. Đến một khúc quanh, gã nhìn thấy một ngôi nhà nhỏ, phải tinh ý lắm mới nhận ra nằm khuất sau một lùm cây rậm rạp. Gã rảo bước tới. Đó là một ngôi nhà tranh, vách đất đơn sơ, bên ngoài là một cánh cửa bằng gỗ khép hờ...

Gã không dám tự tiện đẩy cửa, đứng bên ngoài khẽ gọi:

- Xin hỏi trong nhà có ai không?

Gọi đến ba bốn câu vẫn không có ai đáp lại, Văn Chí Hồng lại lớn tiếng nói:

- Xin tiền bối rủ lòng thương cho vãn bối được tiếp kiến...

Trong nhà vẫn im lặng như tờ. Văn Chí Hồng đánh bạo đẩy cửa bước vào. Bên trong tối như bung lầy mắt, Văn Chí Hồng phải định thần một lúc lâu mới nhìn thấy trong phòng ngoài một cái bàn và một cái giường ngoài ra không có lấy bất cứ một đồ vật gì khác. Gã để ý thấy phía cuối căn phòng còn có một cái cửa ngách hiển nhiên lại còn có một phòng nhỏ ở phía sau. Gã toan bước vào thì bỗng nhiên phía trong có tiếng dặng hắng rồi một giọng nói cất lên:

- Tiểu tử! Lại là ngươi đó phải không?

Văn Chí Hồng nghe thanh âm trong vắt, gã biết ngay đó là bà bà mà gã đã gặp hồi nãy ngoài đường. Gã vội nói:

- Bà bà! Chính là tại hạ. Tại hạ đường đột vào đây mong bà bà thứ lỗi bỏ qua cho.

Bà bà đáp:

- Ngươi đã vào đến đây được tất là khách của ta... Ngươi không chết thì quả thật là lạ.

Văn Chí Hồng không hiểu bà bà nói như thế là ý gì? Từ từ bước chân vào đây, gã có thấy gì khác lạ đâu?

Còn đang suy nghĩ thì bà bà đã bước ra tay cầm cây đèn. Bà bà đặt cây đèn xuống bàn rồi nói:

- Tiểu tử, ngươi chắc đói lắm rồi phải không?
- Không những đói mà còn khát nữa!

Văn Chí Hồng đáp.

- Được! Để ta lấy cho ngươi ít đồ ăn!

Bà bà bước vào trong. Một lát bà mang ra một tô cơm và một đĩa rau. Bà bà nói:

- Cơm chỉ có thế này thôi. Ngươi ráng mà ăn cho đỡ đói.
- Cảm ơn bà bà! Văn bối chịu khổ đã quen rồi...

Nhờ ánh đèn Văn Chí Hồng mới để ý đến một điều lạ lùng khác nữa. Bà bà trước mặt là một người già nua xấu xí, song thật lạ lùng đôi bàn tay lại trắng trẻo và đẹp như bàn tay của một thiếu nữ đang xuân. Thật là trái ngược đến khó tin. Vừa ăn, gã vừa nghĩ bụng:

"Nơi đây thật lắm điều kỳ dị, bà bà này hẳn phải có một lý lịch không phải tầm thường..."

Ăn xong, bà bà bảo gã:

- Ngươi vào phòng ta mà nghỉ. Cấm đi ra ngoài hoặc hỏi han gì cả.
- Bà bà, xin hỏi một câu thôi.

Văn Chí Hồng nói.

- Được! Ngươi hãy nói đi.
- Bà bà là người tốt, song tại sao lại chọn chốn này làm nơi dung thân? Bà bà là ai vậy? Ở một mình bà bà không thấy... buồn sao?

Bà già đáp:

- Ta buồn hay vui chẳng có liên quan đến ai? Còn việc tại sao lại ở đây thì đó là việc của ta, ta thích thì ta ở...

- Nhưng... bà bà... có thể cho tại hạ biết danh tính được chăng?

Cặp mắt bà bà bỗng long lên dữ tợn khiến Văn Chí Hồng hoảng sợ:

- Từ nay, ta cấm người không được hỏi câu đó? Nghe chưa...?

Văn Chí Hồng chẳng hiểu vì sao bà bà bỗng trở nên giận dữ như vậy. Gã đáp:

- Tại hạ xin lỗi. Nếu bà bà không thích...

- Phải. Người cũng khá biết điều đó...

Chợt bà bà bỗng đưa tay lên miệng ra dấu gã phải im lặng. Văn Chí Hồng hỏi khẽ:

- Bà bà có việc gì vậy?

- Im, có người tới...

Văn Chí Hồng vô cùng khâm phục bà bà, bởi phải mãi một lúc lâu sau, gã mới nghe xa xa có tiếng vó ngựa. Thính lực bà ta thật không sao tưởng tượng được.

Bà bà nhanh tay điểm vào huyệt đạo của gã, khiến người gã cứng đờ không sao nhúc nhích nổi, rồi đẩy gã chui vào gầm giường.

Trong gầm giường, bụi đất và mạng nhện giăng đầy khiến Văn Chí Hồng ngộp thở. Gã bị điểm huyệt tuy không nói được, song mắt và tai thì vẫn nghe và nhìn rõ...

Tiếng vó ngựa tiến lại gần căn nhà rồi dừng lại. Một người nhảy xuống rồi đứng ngoài nói vọng vào:

- Thúy nhi có ở trong đó không đấy?

Thanh âm nói đầy âu yếm. Văn Chí Hồng nghe thấy quen quen, song nhất thời gã không nhận được ra đó là giọng của ai...

Tiếng bà bà trả lời:

- Xin chờ một lát...

Rồi có tiếng dép lệt quệt đi vào phòng trong

Quái gở thật! Văn Chí Hồng ngạc nhiên. Bà bà già như thế mà lại có người gọi là Thúy nhi thì thật là khó hiểu, không lẽ bà ta lại có...

Chợt cánh cửa bên ngoài khẽ mở cửa. Một người bước vào. Văn Chí Hồng nếu không bị điểm huyệt thì hẳn là gã đã nhảy lên vì kinh ngạc. Người bước vào không ai khác là Trương Hải Thanh, nghĩa phụ của gã...

Trương Hải Thanh trông vóc dáng có vẻ gầy ốm đi nhiều. Văn Chí Hồng những muốn nhảy ra gặp nghĩa phụ, song người gã cứng ngắc không sao nhúc nhích được.

“Tại sao nghĩa phụ quên bà bà này... Sao nghĩa phụ gọi bà bà này một cách âu yếm thế... thật là khó hiểu.”

Một lát bà bà bước ra, Trương Hải Thanh hỏi Thúy nhi:

- Mấy hôm nay có ai đến đây không?

- Dạ không.

- Thế thì tốt... Ta cứ lo. Vừa rồi ta trông hình như lối vào đây có dấu vết người lạ nên hỏi thế thôi.

Văn Chí Hồng chợt dạ. Không ngờ Trương Hải Thanh lại có nhãn quan sắc sảo đến thế, bà bà im lặng rồi đưa mắt về phía Văn Chí Hồng:

- Làm gì có ai đâu... gia gia...

Kỳ quá. Văn Chí Hồng lại ngạc nhiên thêm một lần nữa, sao bà bà lại là con của nghĩa phụ mình được nhỉ? Trương Hải Thanh làm gì có con gái nào đâu. Hơn nữa trông bà bà thậm chí còn nhiều tuổi hơn cả lão...

Gã nghe Trương Hải Thanh hừ lên một tiếng. Trương Hải Thanh nói:

- Con đã cẩn thận xem xét kỹ chưa? Coi chừng...

- Chẳng lẽ gia gia không tin Thúy nhi hay sao?

Giọng Trương Hải Thanh bỗng trở nên hết sức dịu dàng:

- Không phải thế! Con biết rồi đó, thực ra ta chỉ vì sự an nguy của con mà thôi...

- Thúy nhi hiểu! Gia gia tha lỗi cho hài nhi nhé!

Trương Hải Thanh cất giọng trầm trầm:

- Con có lỗi gì đâu! Từ khi mẹ con mất đi, ta chỉ còn có mỗi một mình con thì hỏi làm sao ta không lo lắng cho con sao được. Mỗi thù còn cao như núi nên ta đã phải hy sinh cả tình phụ tử để sống xa cách con... ta...

Bà bà kêu lên:

- Gia gia! Hài nhi hiểu lòng gia gia lắm! Con chỉ sợ phụ lòng gia gia mà thôi...

Trương Hải Thanh nói:

- Con đã hy sinh vì ta... Gia gia có lỗi với con mới phải... nhưng dù thế nào mỗi thù phải đặt lên trên tất cả...

- Con đâu oán trách gì gia gia cả. Con chỉ hận mình chưa làm tròn...

- Con đừng lo! Người quân tử trả thù mười năm cũng chưa muộn! Ta vẫn đặt lòng tin nơi con đó. Còn... còn...

Bà bà bỗng cắt lời Trương Hải Thanh:

- Gia gia... ta ra ngoài nói chuyện đi!

- Sao? Ở đây không tốt hơn à! Mọi khi...

Giọng Trương Hải Thanh có vẻ nghi ngờ.

- Gia gia... Hài nhi hôm nay không được khỏe, lại hơi khó thở... Trong nhà không khí ngột ngạt quá...

- Thế cũng được.

Trương Hải Thanh nói.

Hai người bước ra ngoài. Rất lâu sau, Văn Chí Hồng thấy bà bà bước vào có một mình. Bà bà thò tay vào gầm giường lôi gã ra ngoài rồi giải huyết cho gã:

Bà bà nghiêm giọng hỏi.

- Tiểu tử. Người đã nghe hết rồi phải không?

Văn Chí Hồng không biết xưng hô thế nào cho phải. Rõ ràng tai gã nghe thấy thì bà ta hẳn phải còn trẻ tuổi lắm. Gã phân vân rồi quyết định cứ xưng hô như cũ:

- Tại hạ đâu có muốn nghe lỏm chuyện của bà bà đâu. Chẳng qua là...

Bà bà trầm giọng nói:

- Người còn dám mở miệng gọi ta là bà bà nữa sao? Cứ... cứ gọi ta là Tiểu Thúy là được...

- Vậy thì Tiểu Thúy cô nương!

Văn Chí Hồng đổi cách xưng hô...

- Vừa rồi tại hạ...

Tiểu Thúy gằn giọng:

- Ta biết! Ta không trách người về việc đó. nhưng ta nói cho người biết dù người có nghe thấy gì, có trông thấy gì đi chăng nữa sau này cũng không được tiết lộ với ai. Nếu người trái lời, ta sẽ giết người đấy...

Văn Chí Hồng nghĩ bụng:

“Trương Hải Thanh là nghĩ phụ ta, Tiểu Thúy là... con của Trương Hải Thanh, như thế nếu ta nói ra hẳn Tiểu Thúy rất vui mừng.”

Gã nói:

- Tiểu Thúy, gia gia vừa rồi là...

Gã chưa kịp nói dứt câu, Tiểu Thúy bỗng trợn tròn cặp mắt lên, trông thật dữ tợn:

- Người im cái miệng đi có được không? Ta đã bảo cấm người được hỏi han gì nữa, ta sẽ không tha thứ cho người đâu...

- Cô nương hiểu lầm ý, tại hạ muốn nói là...

- Người biết... biết... người đó hả...

- Tại hạ...

Văn Chí Hồng định nói:

- Ta biết người đó là Trương Hải Thanh, không những thế lão gia còn là nghĩa phụ của tại hạ.

Song gã kịp giữ lại vì thấy khuôn mặt Tiểu Thúy dữ tợn quá, cô có thể giết gã ngay mà không thèm nghe lời giải thích.

- Tại hạ... thấy... hình như đã gặp gia gia cô nương ở đâu rồi thì phải.

Văn Chí Hồng chữa lại.

- Gặp ở đâu?

- Tại hạ... không nhớ... lắm...

- Thế thì người hãy quên luôn đi... điều đó rất có lợi cho người đấy...

- Phải... phải... tại hạ sẽ quên.

Văn Chí Hồng đáp.

Đột nhiên Văn Chí Hồng thấy toàn thân đau đớn khôn tả. Ngực như bị một tảng băng đè vào. Gã vội la hoảng rồi ngã lăn xuống đất. Gã mơ hồ thấy tiếng Tiểu Thúy nói bên tai.

- Tiểu tử, người làm sao vậy?

Văn Chí Hồng muốn trả lời nhưng không có cách nào thốt nên lời. Đầu óc gã tuy vẫn còn tỉnh táo đôi chút, song thân thể gã như của người khác chỉ muốn đập phá lung tung. Một ý nghĩ thoáng qua đầu óc gã:

- Chết độc phát tán rồi... Mình chết đến nơi...

Gã chỉ kịp nghĩ đến thế rồi ngất đi...

Không biết gã thiếp đi bao lâu. Lúc tỉnh dậy gã thấy Tiểu Thúy đang ngồi cạnh gã, nét mặt lộ vẻ lo lắng:

- Tiểu tử! Người đã tỉnh rồi đấy hả?

Văn Chí Hồng lắp bắp nói:

- Cô nương! Tại hạ đã... ngất đi bao lâu rồi...?

Tiểu Thúy đáp:

- Đã ba ngày ba đêm rồi đó... Ta cứ tưởng người không thoát khỏi...

- Thật là làm phiền cô nương nhiều quá!

Văn Chí Hồng đáp. Gã bỗng nhìn thấy khuôn mặt Tiểu Thúy xấu xa cực kỳ ghê rợn thì bất giác rùng mình.

Tiểu Thúy dường như hiểu tâm tư của gã, cô nói giọng bi thương:

- Trông ta xấu xa lắm phải không? Người... người... đừng có nhìn ta...

- Cũng... không xấu lắm đâu?

Văn Chí Hồng vội nói. Gã sợ nói thật Tiểu Thúy đau lòng.

- Cô nương... vì sao cô nương lại đến nông nổi này.

Tiểu Thúy không bằng lòng nói:

- Người tỏ ra tò mò quá đáng đấy! Người hãy nói thật với ta. Người cũng là người của giới võ lâm phải không?

- Không! Tại hạ...

- Thế sao người lại bị trúng độc... một chất độc cực kỳ lợi hại ta chưa từng thấy bao giờ... Người có thấy vườn cây ngoài kia có những bông hoa màu đỏ không?

- Tại hạ có thấy...

- Đó là một loại hoa rất độc gọi là Hồng Bà Tử. Nếu không phải là cao thủ thượng thặng chỉ nội ngữ hương thơm của nó tỏa ra là đủ trúng độc rồi... Ta lấy làm lạ là người chẳng hề hấn gì?

Văn Chí Hồng thành thật nói

- Chẳng phải tại hạ có võ công cao siêu gì đâu? Tại hạ cũng chẳng biết là sao lại không bị trúng độc...

Tiểu Thúy hỏi:

- Người vẫn chưa trả lời ta? Làm sao người lại bị nội thương trầm trọng đến thế?

Văn Chí Hồng thấy Tiểu Thúy thật sự quan tâm đến gã, nên cũng chẳng muốn giấu giếm làm chi. Gã liền kể hết đầu đuôi câu chuyện cho cô nghe. Nghe xong Tiểu Thúy nói:

- Nếu quả đúng như lời người nói thì... tính mạng người... nguy rồi đó... Tăng Hà Thiên... ta... ta...

Tiểu Thúy nói đến đây, cô bỗng ngập ngừng như định nói với Văn Chí Hồng một điều gì đó...

- Tại hạ rất cảm kích trước hảo ý của cô nương. Trước sau gì cũng chết, cô nương đừng có quan tâm gì đến tại hạ nữa...

Tiểu Thúy giận dữ nói:

- Người đừng gọi ta là cô nương có được không? Ta đây còn ít tuổi mà... Chẳng qua... mặt mũi ta...

Văn Chí Hồng biết Tiểu Thúy rất đau lòng vì khuôn mặt của mình. Gã vội đỡ lời:

- Thật tình lúc đầu gặp cô, tôi thấy sợ lắm! Nhưng bây giờ... thì... thấy cũng không đến nỗi nào. Chắc cô nương trước kia phải đẹp lắm?

Tiểu Thúy hạ giọng:

- Người đừng có gạt ta! Chính ta còn cảm thấy ghê tởm...

- Tại hạ không gạt cô đâu! Nhưng tại hạ muốn biết vì sao cô lại... đến nông nỗi này?

- Ta... luyện... Cửu Ma Thần Công...

Văn Chí Hồng nhắc lại:

- Cửu Ma Thần Công! Đó là công phu gì vậy?

- Đây là một môn thần công tuyệt thế, người không hiểu được đâu. Chỉ có điều ta luyện không đúng nên mới ra nông nỗi này... Nếu như ta... tập được đúng thì có thể chữa được khuôn mặt... Bệnh của người, ta dùng thần công của ta trị thương cho người, song không có kết quả... trừ phi chính người cũng... luyện thần công này, thì may ra trị hoãn được một thời gian...

- Cô nương định truyền thụ thần công tuyệt thế cho tại hạ?

- Nếu như ta dạy cho người, người có dám học không? Người không sợ bị như ta hay sao? Bởi vì bản thân ta cũng chưa tìm ra cách...

- Nếu cô nương có hảo ý tại hạ nhất định sẽ học... bởi vì, tại hạ còn rất nhiều việc phải làm...

- Cái đó tùy người, song người phải hứa với ta một điều...

- Tại hạ xin hứa!

- Người không bao giờ được tiết lộ người đã học được môn thần công này.

- Nhất định tại hạ sẽ không nói!

- Ngay cả việc gặp ta và tất cả những gì người thấy cũng không được nói với bất kỳ ai.

- Tại hạ xin lãnh ý!

Tiểu Thúy nói:

- Thế thì tốt. Người hãy theo ta.

Tiểu Thúy đưa Văn Chí Hồng ra khỏi nhà. Cô dắt gã đi vòng vèo khá xa, qua nhiều lùm cây rậm rạp. Cuối cùng tới trước một hang núi. Tiểu Thúy bảo:

- Nơi đây yên tĩnh và kín đáo người có thể vào trong mà luyện tập... Người hãy nhớ ta chẳng thể giúp gì được người, bởi vì chính ta cũng đang bị tẩu hỏa nhập ma. Vì thế người tập được hay không là do sự thông minh của người mà thôi...

Nói xong Tiểu Thúy móc trong bọc một cuốn sách đã ố vàng đưa cho Văn Chí Hồng:

- Đây là một bí kíp thần công vô cùng lợi hại. Người nên biết rằng tất cả giới giang hồ hắc bạch hai đạo đã bỏ mạng không biết bao nhiêu người hòng có nó trong tay... ta... đưa cho người thật là có lỗi với... nhưng...

Văn Chí Hồng ái ngại nói:

- Cô nương! Tập cái này cũng chưa chắc đã khỏi bệnh lại liên lụy đến cô nương, tại hạ không tập nữa. Dù sao, tại hạ cũng còn một cơ hội. Đi tìm Đồng Bá Bá!

Tiểu Thúy nói:

- Người chắc gì đã kiếm được lão! Người đừng có khước từ lòng tốt của ta... Ta tin người.

Tiểu Thúy nói xong, cô quay đầu đi thẳng.

Còn lại một mình, Văn Chí Hồng bước vào hang quan sát. Đó là một cái hang khá rộng. Bên ngoài cửa hang là một khối đá lớn chắn ngang chỉ vừa một người chui lọt. Bên trong có một tảng đá vuông vức, chắc Tiểu Thúy cũng đã từng luyện công ở chỗ này. Văn Chí Hồng lăm bắm:

- Ta vốn ngu muội chắc gì đã lãnh hội được những điều cao siêu trong sách. Không khéo lại làm cô ta thất vọng. Tiểu Thúy đã có hảo ý với mình, không biết sau này mình có dịp trả ơn cô ta không?

Gã leo lên ngai xếp bằng trên tảng đá rồi giở cuốn sách ra coi. Bên trong, nhiều hình vẽ chẳng chịt minh họa những đường đi của kinh mạch ngay trang đầu là mấy dòng chữ:

"Luận Về Âm Dương"

Phạm chỗ then chốt của sinh khí mà con người bẩm thụ đều gốc ở hai chữ Âm Dương. Khí âm vô hình thì thuộc về Hậu Thiên, khí dương hữu hình thì thuộc về Tiên Thiên. Tiên Thiên là thể chất lúc bẩm sinh, Hậu Thiên là thể chất do sự nuôi dưỡng về sau mà nên. Âm dương do đâu mà ra. Dịch hữu Thái Cực sanh lưỡng Nghi, lưỡng Nghi sanh tứ Tượng, tứ Tượng sanh Bát Quái...

Nguyên lý của mọi sự sinh hóa trong vũ trụ là cái lý độc nhất, tuyệt đối, tự hữu, bằng hữu, vô thủy vô trung, gọi là Thái Cực. Do lý Thái Cực ấy mà bẩm sinh ra hai thể tương phản là Âm và Dương.

Vậy hai chữ Âm Dương nên xét cho rõ ràng. Dương thì nóng nảy, Âm thì điềm đạm. Dương giữ việc sanh ra, Âm giữ việc nuôi lớn. Dương thái quá thì hại dẫn đến tiêu khô, Âm thái quá cũng hại, sinh ra bế tắc. Dương động mà tan cho nên hóa ra khí. Âm tĩnh mà động cho nên thành ra hình..."

Văn Chí Hồng lăm bắm:

- Những điều huyền diệu như thế này chưa chắc gì nghĩa phụ đã hiểu được.

Văn Chí Hồng nhờ trước kia chưa học nội công tâm pháp bao giờ, nên gã đầu óc còn trống rỗng, tiếp thu rất nhanh. Càng đọc gã càng bị cuốn hút đến mê say không thiết gì đến nghỉ ngơi ăn uống nữa.

"... Âm Dương tuy hai thể tương phản, song cùng một gốc là Thái Cực sanh ra. Bởi cùng một gốc nên không tách rời nhau, gốc của Dương là ở Âm, gốc của Âm là ở Dương. Không có Dương thì Âm không lấy gì để sinh, không có Âm thì Dương không lấy gì để hóa."

- Hay quá! Hay quá!

Văn Chí Hồng vỗ đùi reo lên. Gã đọc tiếp.

"Dương là một mà đặng Âm thì hai mà rỗng tóm lại cái hại của Âm là từ cái một của Dương mà chia ra. Cho nên mặt trời giữ được hình dáng ban đầu, còn mặt trăng thì khi tròn khi khuyết là thế!..."

Bí quyết của nội công tâm pháp chính là nắm bắt cho được cái giếng mối cơ bản của Âm Dương, làm cho khí Tiên Thiên và Hậu Thiên hòa lại với nhau, luyện đến chỗ tinh vi tiến vào cái thể giới hỗn độn mà cao thêm như người say rượu, đi tới trạng thái Chi Tức (ngưng thở) để tăng cường nguyên khí tiếp theo là phương pháp dùng ngoại động để tiến hành ngoại dẫn đạo, tức là dẫn nguyên khí chạy trên kinh lạc để khai thông Tiểu Chân Thiên có nghĩa là khai thông Nhâm mạch và Đốc mạch để hình thành sự tuần hoàn của nguyên khí."

Văn Chí Hồng đọc say mê quên cả ăn uống. Thời gian trôi đi bao lâu gã cũng chẳng biết, song để luyện được đâu có dễ. Có điều lúc chân khí đang lưu chuyển dễ dàng bỗng như bị ách tắc không làm cách nào khai thông được. Gã ngồi thần người ra rồi suy nghĩ:

"Yếu quyết đã ghi rất rõ mà tại sao ta vẫn không làm được, hẳn là ta vẫn chưa hiểu được hết ý tứ..."

Gã cầm cuốn sách lên đọc lại một lần nữa, đọc đến phần Tịnh Công thì gã mới vỡ lẽ ra.

"... Người luyện công phu phải đạt được tứ hợp, nghĩa là:

Thế hợp với Tâm, Tâm hợp với Khí, Khí hợp với Thần, Thần hợp với Thể, đạt được tứ hợp rồi sẽ luyện tới nội kinh.

Nội kinh phát xuất từ ngực nơi xương sườn thứ năm, kể đến là cột sống..."

Văn Chí Hồng cứ theo sách mà luyện tập. Gã cũng chẳng để ý gì đến việc Tiểu Thúy hàng ngày đều mang đồ ăn đến cho gã. Gã đâu hiểu rằng những chỉ dẫn trong bí kíp gã lãnh hội dễ dàng, còn những người khác thì khó hiểu nơi một phần là do sự sáng dạ của gã, còn phần khác quan trọng hơn là những yếu quyết võ công của Cửu Ma Thần Công đều trái

ngược lại với những yếu quyết thông thường... Chính vì vậy những người đã có võ công rồi tập dễ bị tẩu hỏa nhập ma.

Thời gian qua mau, thấm thoát đã hơn năm tháng. Chất độc trong người gã dường như biến đi đâu mất cả. Gã cảm thấy thân thể khoan khoái dễ chịu. Một hôm sau khi luyện công xong, gã toan đứng dậy thì đã thấy Tiểu Thúy đứng sau lưng gã tự bao giờ. Tiểu Thúy reo lên:

- Ta rất mừng cho ngươi, ngươi đã thành tựu rồi đó...

Văn Chí Hồng vui sướng hỏi.

- Tại hạ... Tại hạ đã thành công rồi sao?

- Phải, ta đã từng luyện trước ngươi nên ta hiểu rõ lắm. Vừa rồi ta đã quan sát ngươi luyện công thấy trên đầu ngươi đã có một luồng bạch khí bay lên...

- Tại hạ phải cảm ơn cô nương nhiều lắm!

Văn Chí Hồng nói.

- Ta đã bảo đừng gọi ta là cô nương! Tiểu Thúy không bằng lòng. Cứ gọi ta là tiểu muội được rồi. Nhưng hơi đáng tiếc cho ngươi là võ công của ngươi còn quá kém cỏi, thần công chỉ giúp ngươi tạm thời chế ngự bệnh tật và hộ thân mà thôi. Nếu dùng trong giao đấu thì chưa được...

- Nhưng tại hạ đã chữa được khỏi bệnh là tốt rồi, tiểu muội, tại hạ có một ý này...

- Ý gì vậy?

Tiểu Thúy hỏi.

- Tiểu muội sở dĩ dung mạo bị biến dạng thế này là bởi luyện tập không đúng nên giãn cơ co rút mới sinh ra như thế. Nếu bây giờ tại hạ chỉ cho muội tập lại từ đầu, hẳn tiểu muội sẽ trở lại dung nhan như xưa!...

Tiểu Thúy mừng rỡ nhìn gã. Cô nói:

- Ngươi... ngươi thật tình muốn giúp ta sao?

- Tại sao lại không chứ! Chính tại hạ mới là người chịu ơn tiểu muội. Nếu không có muội, chắc giờ này tại hạ đã về nơi chín suối rồi! Nào! Bây giờ tiểu muội hãy ngồi xuống, ta bắt đầu...

Tiểu Thúy bồng đôi cách xưng hô:

- Hồng ca! Để mai mốt có được không, hôm nay muội phải về nhà một chút...

- Có phải gấp như thế không?

Văn Chí Hồng hỏi.

- Chuyện gấp lắm. Hồng huynh cứ chờ muội ở đây... Ngày mai...

Văn Chí Hồng nói:

- Thôi được rồi!

Gã nhìn thấy vẻ mặt Tiểu Thúy có vẻ sốt ruột thì hiểu rằng hẳn là cô phải có việc gì quan trọng lắm:

- Muội cứ về đi, ngày mai cũng không sao!

Lúc Tiểu Thúy đi rồi. Văn Chí Hồng bỗng cảm thấy lo âu. Gã bèn quyết định sẽ về nơi ẩn náu của Tiểu Thúy để xem có chuyện gì xảy ra. Lúc gần đến nơi, Văn Chí Hồng giật mình vì thấy từ xa có một người đang phi ngựa tới.

Văn Chí Hồng nép mình sau một bụi cây quan sát. Người cưỡi ngựa tới gần. Gã kinh ngạc khi thấy người đó là Mã Triệu Tường, tên quân gia ở Tây Kinh tiêu cực, người mà nghĩa phụ gã Trương Hải Thanh rất tin cậy.

Văn Chí Hồng biết rất rõ Mã Triệu Tường là người không có võ công gì mấy. Hồi nhỏ Mã Triệu Tường rất thân với y.

Văn Chí Hồng toan nhảy ra trò chuyện với Mã Triệu Tường, thì gã đã phóng ngựa rất nhanh vụt ngang qua rồi dừng trước cửa ngôi nhà.

Mã Triệu Tường xuống ngựa rồi bước vào. Một hồi lâu sau, gã bước ra rồi nhảy lên lưng ngựa ra roi phóng thẳng về hướng đông.

"Không hiểu gã đến có việc gì nhỉ? Hay là nghĩa phụ ta sai gã đến gặp Tiểu Thúy có việc gì chăng?"

Văn Chí Hồng nghĩ bụng. Gã tiến về phía ngôi nhà định gọi Tiểu Thúy ra hỏi chuyện thì bỗng lại nghe từ đằng xa có tiếng vó ngựa.

Nên biết rằng, thính lực của Văn Chí Hồng lúc này không phải tầm thường như trước nhờ gã luyện Cửu Ma Thần Công. Tiêu Càn Hoàn của Tăng Hà Thiên là một độc chất ghê gớm, nó làm nội lực trong người gã tăng lên một cách kinh khủng. Nếu bình thường mà nói, chính sự tăng nhanh nội lực trong người một cách bất thường như thế sẽ làm con người đi đến chỗ vong mạng cũng giống như một kẻ tham lam cố nhồi nhét vàng bạc châu báu vào một cái bao, cái bao sẽ thủng vì không chịu đựng nổi. May Văn Chí Hồng vô tình đã luyện được thần

công thượng thừa nên không những gã thoát khỏi chết, mà còn làm công lực của gã tăng tiến vượt bậc...

Văn Chí Hồng thấy tiếng vó ngựa liền ra sau nhà. Quả nhiên, một lúc lâu sau, gã nghe có tiếng kẹt cửa. Người lạ đã bước vào nhà.

Gã nghe tiếng Tiểu Thúy nói có vẻ mừng rỡ:

- Muội biết thế nào Trương ca cũng tới mà!

Gã họ Trương cười nói:

- Tất nhiên rồi! Vừa rồi ta có lỗi với tiểu muội, song đó là vì...

- Lưu huynh lại bẻm mép rồi! Ta không tin...

Giọng cô có vẻ hờn dỗi.

Gã họ Trương nói giọng buồn phiền:

- Chà! Muội hay mắc cảm với ta là vì... dung mạo tiểu muội đã đổi khác... Ta... dù thế nào, trong lòng cũng chỉ có muội mà thôi!

Văn Chí Hồng nghe gã nói một thôi một hồi, trong bụng bỗng nảy ra nghi hoặc. Giọng gã này quen quen, không hiểu ta đã nghe ở đâu rồi nhỉ? Gã cố nặn óc ra suy nghĩ. Cuối cùng gã mới nhận ra. Gã họ Trương này chính là kẻ đã lừa Văn Chí Hồng thay mặt gã đến gặp bọn đệ tử phái Hoa Sơn.

Văn Chí Hồng thấy tức giận khôn tả. Gã này thật là đê tiện, có dịp mình sẽ cho Tiểu Thúy biết chân tướng của gã.

Trong phòng thấy im lặng, Văn Chí Hồng nghĩ bụng:

"Mình nghe lén câu chuyện của người khác thật là không tốt."

Nhưng qua những đối đáp giữa Tiểu Thúy và gã họ Trương. Văn Chí Hồng biết rằng trước khi Tiểu Thúy bị xấu xí như ngày nay, gã và Tiểu Thúy đã thương yêu nhau, vì lúc đó, hẳn Tiểu Thúy phải đẹp lắm.

Văn Chí Hồng tự nhủ.

"Tiểu Thúy là một cô gái tốt. Mình nhất quyết không để cho cô sa vào bẫy của tên họ Trương. Để xem gã giở trò gì đã..."

Có tiếng Tiểu Thúy nói:

- Trương huynh... Muội tin huynh một lần này thôi đó... Nếu huynh cố tình gạt muội một lần nữa, muội sẽ không bỏ qua cho huynh đâu?

Họ Trương năn nỉ:

- Đừng có nói thế nữa mà! Ta một lòng một dạ...

- Huynh yên tâm đi, muội có tin vui rồi đó.

Họ Trương hỏi:

- Cái gì mà vui?

- Lát nữa muội sẽ nói... nhưng... điều này hệ trọng lắm. Huynh phải hứa...

Họ Trương bực bội nói:

- Ta mà muội còn không tin sao? Đã thế, Trương Tử Thành nay xin kiếu.

- Làm gì mà giận dỗi thế! Muội có giấu huynh đâu?

Họ Trương làm bộ xuề xòa:

- Thôi được... Ta có chuyện này muốn nói với muội...

- Huynh nói đi, muội nghe đây.

- Thôi! Tốt hơn là chúng ta ra ngoài, ở đây lỡ có người nghe lên...

- Làm gì có ai vào đây? Huynh không thấy là...

- Thôi...

Gã ghé tai Tiểu Thúy mà nói gì Văn Chí Hồng không sao nghe được. Rồi một lát bỗng thấy hai người bước ra ngoài. Tiểu Thúy ngồi lên sau lưng ngựa của Trương Tử Thanh. Gã ra roi phóng một mạch để lại đằng sau một đám bụi mù...

Còn lại một mình Văn Chí Hồng bần khoăn tự hỏi:

"Không hiểu họ đi đâu thế nhỉ?"

Gã bước vào trong nhà thấy bọc quần áo của Tiểu Thúy đã biến mất. Vậy là chắc chắn cô đi đâu với gã họ Trương kia ít nhất cũng khá lâu.

"Không hiểu cuốn bí kíp mình đưa cho Tiểu Thúy có để ở nhà hay mang theo người nhỉ? Xem ra gã họ Trương kia chẳng có yêu thương gì Tiểu Thúy, gã chỉ lợi dụng cô một điều gì đó mà thôi..."

Văn Chí Hồng ngần ngừ giây lát không biết tính sao? Gã tự nhủ:

“Mình có chờ Tiểu Thúy ở đây cũng chẳng được gì? Cô có ơn với mình tất sau này có dịp mình sẽ trả ơn sau cũng chưa muộn. Chỉ bằng để lại cho cô mấy chữ là xong.”

Nghĩ thế, gã kiểm mảnh giấy rồi nguệch ngoạc mấy chữ:

“Thúy muội! Huynh về thì muội đã đi rồi. Huynh sẽ không bao giờ quên tất cả những gì muội đã làm cho huynh. Hẹn ngày tái ngộ!”

Văn Chí Hồng.”

Văn Chí Hồng viết xong, gã cẩn thận gấp lá thư lại làm bốn rồi đặt lên giường chỗ Tiểu Thúy vẫn nằm. Gã bước ra khỏi căn nhà nhìn ngó xung quanh. Trước mặt là hai con đường dẫn về hướng bắc. Gã quyết định chọn con đường nhỏ là lối không có dấu chân ngựa vì nghĩ rằng lối đi này an toàn hơn, không sợ bị ai bắt gặp.

Quả nhiên lối này chẳng có lấy một dấu chân người, hay ngựa bởi dễ hiểu là đường rất khó đi. Càng đi gã càng có cảm giác là tiến sâu vào rừng rậm hơn là đến những nơi có dân cư đông đúc.

Đi được hai ngày, đói thì hái trái cây hoặc săn bắt chim, thú, khát thì xuống suối uống nước. Văn Chí Hồng bỗng thấy hoang mang trong lòng. Bây giờ cả đến con đường mòn nhỏ cũng không còn nữa, bốn bề là cây cối um tùm chẳng biết đâu mà mò. Thậm chí muốn quay trở lại cũng khó mà tìm được lối cũ. Trời tối rất nhanh, Văn Chí Hồng trầm nghĩ:

“Nơi đây cây cối rậm rạp, rắn rết rất nhiều, mình phải tìm một chỗ nào cao ráo nghỉ tạm thì mới an toàn.”

Gã thấy trước mặt có một hang động toan chui vào thì thấy hơi lạnh thấu xương. Mặc dù Văn Chí Hồng lúc này đã luyện được Cửu Ma Thần Công là một công phu tối thượng, song gã vẫn chưa biết cách dùng môn thần công này để hộ thân, để chống chọi hữu hiệu với ngoại cảnh. Gã tư nhủ:

“Tốt hơn hết là trèo lên nóc hang kiểm chỗ nào kín đáo nghỉ tạm qua đêm...”

Gã lần mò trèo lên rồi kiểm một cái hốc ngả lưng xuống...

Vì đã thấm mệt nên vừa đặt lưng xuống là Văn Chí Hồng đã ngủ liền. Gần sáng, gã bỗng bừng tỉnh dậy vì có tiếng động gì đó bên dưới.

Hình như là tiếng người thì phải? Văn Chí Hồng ngồi nhồm dậy. Gã thấy một quầng sáng từ phía dưới hắt lên qua một cái khe khá rộng ở phía bên trái cách chỗ gã nằm không xa. Văn Chí Hồng hú vía nghĩ bụng:

“Đêm qua, cũng may mình không bước nhầm chỗ đó, nếu không thì rớt xuống rồi.”

Văn Chí Hồng bò đến chỗ cái khe rồi ngó xuống. Quang cảnh phía dưới khiến gã giật mình. Bên trong hang khá rộng, có một lão già tóc bồm xồm đang ngồi trước một phiến đá lớn, bên trên có vẽ chằng chịt những nét vạch ngang dọc khó hiểu, và rất nhiều quân cờ bằng đá được đặt trên những vạch đó.

"Nơi u tịch này mà cũng có người ở thì thật là quái dị. Lão già này là ai mà lại sống ở đây có một mình. Không hiểu lão đang làm cái gì: Chẳng lẽ đó là cờ? Mà chơi cờ thì cũng không đúng. Ai lại chơi một mình bao giờ hơn nữa nếu là bàn cờ thì phải kẻ ô rõ ràng... Đằng này những nét vẽ trên đá lại chằng chịt, không ra hàng lối gì cả. Quân cờ thì chỉ là những cục đá không đều nhau, cái thì lớn cái thì nhỏ."

Lão già có vẻ chăm chú lắm. Lão không ngớt nhắc quân này bỏ quân kia, xếp đi xếp lại ngẫm nghía hồi lâu rồi lại buông tiếng thở dài. Lão móc trong người ra một cây nến chấm tiếp rồi để bên cạnh cây nến đã cháy gần hết. Văn Chí Hồng bỗng nghe lão thốt lên:

- Túc chết mất thôi! Túc chết mất thôi, không ngờ Lâm Ngũ Đường này lại ngu muội đến thế... chỉ còn có một bước nữa mà tính không ra...

Lão nói xong đứng dậy đi qua đi lại ra chiều nghĩ ngợi rồi lại ngồi xuống thò tay đẩy những quân cờ bằng đá.

Văn Chí Hồng thì lại càng mù tịt chẳng hiểu lão già đang làm cái trò gì. Gã đang nghe người để nhìn cho rõ, bỗng trượt tay lăn xuống phía dưới.

Rầm một tiếng! Văn Chí Hồng rơi trúng cái bàn đá có xếp những quân cờ. Lão già tức giận nhìn xem cái gì rớt xuống đã làm hỏng ván cờ của lão, thì hóa ra là một gã thiếu niên trẻ tuổi.

Văn Chí Hồng vừa lồm cồm đứng lên. Lão già đã quát to:

- Tiểu tử kia? Ngươi là ai mà dám cả gan tới đây xem trộm lão phu... Ngươi... Ngươi...

Lão tức quá đến nỗi nói không nên lời:

- Ngươi đã làm hỏng công phu mấy chục năm của ta rồi... Ta sẽ giết chết ngươi...

Văn Chí Hồng vội nói:

- Xin tiền bồi bót giận. Văn bối cũng vô tình tới đây, không may...

- Ngươi vô tình hay cố ý thì có liên quan gì đến ta, ta phải giết ngươi...

Lão tóm lấy Văn Chí Hồng đưa lên cao, toan xòe tay phải phóng chưởng đánh vào đầu gã, song ngẫm nghĩ thế nào lại ném Văn Chí Hồng ngã xoài ra đất rồi nói giọng thật bi thương:

- Ôi! Công trình của ta! Chỉ trong phút chốc đã bị thằng lỏi này phá hỏng hết cả. Ta... ta...

Lão bỗng gầm lên:

- Ta đã ẩn nấu chỗ này mấy chục năm không ai biết tới, thế mà ngươi...

- Tiền bối! Văn bối rất ân hận đã làm hỏng công trình của tiền bối...

Lão già quát:

- Ngươi hãy cầm cái miệng lại. Ta đâu cần lời xin lỗi của ngươi... chỉ cần ngươi xếp lại như cũ cho ta, thì ngươi muốn gì cũng được, nếu không nhất định ngươi phải chết.

Lão nói xong lại gần cái bàn đá lúc này các quân đã bị xô lệch hết cả... Lão ngẫm nghĩ hồi lâu cặp mắt bỗng trợn lên lộ rõ vẻ kinh ngạc đến tột độ. Dường như lúc ấy, lão quên bẵng đi là có Văn Chí Hồng đang đứng bên cạnh. Văn Chí Hồng cũng không dám cự cự sợ lão bị phân tâm. Đột nhiên lão già nắm chặt Văn Chí Hồng rồi tung mình nhảy lên cao. Cứ như thế, lão nhảy lên, nhảy xuống ba lần rồi bật lên tràng cười ha hả:

- Thật là trời xui đất khiến ngươi đến giúp ta! Tiểu tử, lão phu cảm ơn ngươi nhiều lắm đó...

- Cảm ơn văn bối?

Văn Chí Hồng kinh ngạc nhắc lại. Gã không hiểu tại sao sự việc lại bỗng xoay chuyển ra như thế.

- Văn bối, có làm gì để tiền bối phải cảm ơn đâu?

Lão già cười hề hà:

- Ngươi làm sao hiểu được... Mấy chục năm ta nghĩ không ra, không ngờ vô tình ngươi đã giúp ta...

- Văn bối... chẳng hiểu cái gì cả...

- Hảo tiểu tử! Ngươi ngồi xuống đây ta đãi ngươi một bữa tiệc đã...

Lão hấp tấp đi vào phía trong rồi mang ra một xâu những con chim đã vặt lông sẵn. Tất cả đều được xiên vào một cây sắt dài.

- Bây giờ, đốt lửa lên, lão phu và ngươi nướng mấy chú chim này uống rượu chơi...

Văn Chí Hồng bước ra ngoài lấy ít cành cây khô chụm lại, rồi bật đồ đánh lửa. Lão già bẻ ra mấy vỏ rượu lớn không hiểu lão đã giấu từ bao giờ, trên miệng vỏ đều có giấy đậy kín.

Lão già cười vui vẻ:

- Hà... Hà! Tiểu tử ngươi thật tốt số, mấy hủ rượu này lão phu không dám uống chỉ để đợi đến ngày hôm nay.

- Đa tạ tiền bối đã có lòng tốt, nhưng văn bối đâu có uống được rượu.

- Không sao! Cứ uống đi mà "Nam vô tửu như cò vô phong". Ngươi coi, đây là Trúc Diệp Thanh uống vào người sẽ sáng khoái như vào cõi thần tiên, còn đây là Tiểu Thủy Hồng...

Lão già cứ thao thao bất tuyệt giới thiệu mấy vỏ rượu quý giá của lão làm như Văn Chí Hồng cũng là người am hiểu như lão vậy.

Lão móc trong người ra hai cái chung bằng đá rót rượu vào rồi nói:

- Tiểu tử, hãy cạn với lão già họ Lâm này một chung.

Lão nói xong ngửa cổ làm một hơi hết sạch. Văn Chí Hồng cũng buộc phải cầm lên uống, song gã thấy nóng rát từ cổ xuống đến bụng chẳng thấy có gì là thơm ngon cả, song gã cũng làm bộ gật gù để khỏi làm Lâm Ngũ Đường phật ý.

Lâm Ngũ Đường hỏi gã:

- Sao? Ngươi thấy rượu của lão phu có ngon không?

Văn Chí Hồng đáp:

- Văn bối không biết uống rượu nên chẳng dám có lời phê bình. Song... đúng như tiền bối nói, uống vào thấy có phần khoan khoái...

Lão già hài lòng:

- Đúng lắm! Đúng lắm! Xem ra ngươi cũng là người đàng hoàng... Ta quên không hỏi. Ngươi là ai và tại sao lại lưu lạc đến chốn này thế?

- Văn bối chỉ là một cô nhi không người thân thích bị thiên hạ khinh khi nên quyết chí đi học võ công...

- Ngươi đừng lo! Hôm nay gặp lão phu ta sẽ thỏa mãn tâm nguyện cho ngươi.

Đột nhiên, lão già đứng phắt dậy, vươn tay phải chụp vào bả vai gã. Văn Chí Hồng tuy võ công kém cỏi, song từ khi luyện được Cửu Ma Thần Công nên khí lực sung mãn, phản ứng mau lẹ khác thường. Gã không hiểu lão già làm thế là có ý gì, nên người khẽ xoay ngang.

Lão già họ Lâm dường như chỉ chờ có thế tay trái lão đã đánh trúng vào huyệt Thần Đường nơi đốt sống lưng thứ năm. Huyệt này là một huyệt trọng yếu trong phép luyện Cửu Ma Thần Công nên chân khí bị kích thích liền tự động phát sinh.

Lão già họ Lâm cảm thấy một luồng kinh khí mạnh mẽ khôn tả truyền vào cánh tay lão, khiến lão phải lùi lại hai bước rồi không tự chủ được ngã ra phía sau.

Lão ngạc nhiên đến mức trợn tròn cặp mắt lên nhìn Văn Chí Hồng ra chiều kinh dị. Chính Văn Chí Hồng cũng kinh ngạc không kém không hiểu tại sao tình hình lại biến chuyển ra như thế. Gã lắp bắp:

- Tiền bối... văn bối thật không hiểu.

Lão già gầm lên:

- Hà... Hà!... Lâm Ngũ Đường này không ngờ lại bị ngươi qua mặt. Ngươi là ai hãy nói mau, nếu không đừng trách ta tàn ác.

- Văn bối thật sự võ công tầm thường.

- Ngươi còn định gạt ta nữa sao! Công lực của ngươi trên giang hồ khó ai sánh kịp... ta sẽ có cách bắt ngươi phải nói ra sự thật.

Lão già dứt lời đã lạng người về phía trước. Lão cho rằng với nội công thâm hậu như thế, hãn võ công của Văn Chí Hồng không phải tầm thường nên ra tay một cách thần tốc, hai tay cùng đưa ra một lúc ra chiêu Sư Tử Hý Cầu đánh vào ngực và bụng của Văn Chí Hồng.

Văn Chí Hồng làm sao mà đỡ nổi chiêu này. Gã bị hứng hai đòn cùng một lúc ngã lăn ra đất bất tỉnh. Trong lúc lơ mơ, gã nghe lão già đứng bên cạnh miệng lẩm bẩm:

- Kỳ lạ thật, kỳ lạ thật, công lực y thật là phi thường mà sao võ công lại kém cỏi đến thế...

Một lát sau, Văn Chí Hồng từ từ mở mắt. Lão già nói:

- Tiểu tử! Vụ này là thế nào? Ai đã dạy cho ngươi tuyệt thế thần công!

Văn Chí Hồng nói:

- Quả có như vậy!

Gã bèn thuật lại gã bị Trương Tử Thành lừa rồi bị Đoàn Chấn Nam đánh ra sao, rồi lại bị gã họ Lưu cho uống Tiếu Cần Hoàn như thế nào nhất nhất kể hết cho Lâm Ngũ Đường nghe không sót một chi tiết nào. Duy chỉ có Tiếu Thúy dạy gã Cửu Ma Thần Công thì gã không đá động đến mà nói chệch đi là gặp một dị nhân thương tình chỉ điểm thần công cho để chữa bệnh.

Nghe xong, Lâm Ngũ Đường nói:

- Lũ đệ tử danh môn chính phái mà hành sự thật quá độc ác... Lão phu đã xét lầm người...

- Xin tiền bồi chớ bận tâm, vẫn bồi không sao đâu mà.

Lão già đáp:

- Ta biết! Bởi vì ngươi đã luyện được một công phu thượng thừa mà chính ta cũng không bằng. Chỉ có điều lạ lùng là vị dị nhân đó là ai, vì hình như môn thần công đó là...

- Vị dị nhân đó hình dung quái dị, lại không nói tên họ, nên vẫn bồi...

Lão già đáp:

- Theo ta biết trên giang hồ hiện nay chưa có ai luyện được công phu này... Vì ngươi võ công tầm thường nếu không đã bị nội thương trầm trọng rồi... Nếu đúng thần công này là... thì... thì...

Lão dừng lại không nói tiếp mặt lộ vẻ đăm chiêu...

Văn Chí Hồng gượng ngồi dậy. Gã bèn theo phép vận khí để phục hồi sức lực. Quả nhiên, chỉ một lát sau, gã đã cảm thấy bình thường trở lại. Thấy Lâm Ngũ Đường có vẻ băn khoăn, Văn Chí Hồng hỏi:

- Tiền bồi! Không hiểu môn thần công này có liên quan gì đến...

Lâm Ngũ Đường chậm rãi đáp:

- Ngươi làm sao mà biết được. Nhưng ta đoán rằng nội công ngươi đang sử dụng chính là một tuyệt kỹ vô song là... Cửu Ma Thần Công...

Văn Chí Hồng giật bắn người. Không ngờ lão già này kiến văn thật là quảng bác. Nhưng gã không hiểu được Cửu Ma Thần Công lại lợi hại đến thế...

Lão già hỏi:

- Ngươi lấy làm lạ lắm phải không?... Ngươi còn ít tuổi nên không biết là phải. Vì đây là một môn công phu tối thượng có liên quan đến một pho bí kíp Cửu Quỷ Bát Mã Dao...

Văn Chí Hồng phải cố nén khỏi bật lên tiếng kêu vì kinh ngạc. Không ngờ Cửu Ma Công mà Tiểu Thúy đã dạy cho gã lại có mối liên quan đến môn công phu thượng thừa này... Mà nếu đúng như thế thì quả là lạ lùng...

- Tiền bối, văn bối xin hỏi một điều?

- Người cứ nói.

Lão già đáp.

Văn Chí Hồng hơi ngập ngừng... Gã biết rất rõ chính vì cuốn bí kíp Cửu Quỷ Bát Mã Dao này mà song thân gã đã phải bỏ mạng, mà cũng vì nó mà trên giang hồ đã xảy ra bao nhiêu sóng gió... Nếu Lâm Ngũ Đường đã biết về pho bí kíp này thì may ra gã có thể dò hỏi đôi điều về song thân gã chẳng? Song hỏi như thế nào để lão khỏi nghi ngờ về lai lịch của mình...

Lâm Ngũ Đường bực mình hỏi:

- Nhà ngươi có gì mà cứ ấp úng mãi thế?

- Văn bối có nghe phong phanh về môn võ công này. Nghe nói nó là của phái Thiếu Lâm. Hai... vị... đại hiệp...

Lâm Ngũ Đường nhướng đôi lông mày lên:

- Thì ra người cũng đã biết rồi phải không? Được rồi người hãy ngồi xuống đây ta nói cho mà nghe. Cửu Quỷ Bát Mã Dao đúng là một chế tác của môn phái Thiếu Lâm. Đó là sự thực... Nguyên do là năm xưa, khi Đạt Ma tổ sư bước vào Trung Nguyên để truyền bá Phật pháp, người thấy rằng việc hành đạo và phổ biến đạo Phật vì đường xá xa xôi hiểm trở, cướp bóc giặc giã xuất hiện khắp nơi rất nhiều trở ngại. Với võ công của các nhà sư hồi bấy giờ để đối phó thì chưa đủ, vì bọn cường đạo thường tổ chức rất chặt chẽ, lại dùng số đông để uy hiếp nên không sáng chế ra một môn võ công tối thượng đầy uy lực thì việc đi lại truyền đạo của các đệ tử của Phật sẽ không thực hiện được. Vì vậy Đạt Ma tổ sư đã diện tích suốt mười năm trời... Và thế là một môn công phu thượng thừa đã ra đời: Cửu Quỷ Bát Mã Dao...

Ngừng lại một lát rồi Lâm Ngũ Đường mới nói tiếp:

- Từ khi công phu này xuất hiện, bọn tà ma ngoại đạo thấy đều khiếp vía vì sức mạnh của nó không sao có thể tưởng tượng được. Nhưng thực ra, nó cũng có một vài nhược điểm...

- Thừa tiền bối, nhược điểm về võ công hay sao?

- Không phải! Nhược điểm chính của công phu này là ở chỗ rất khó luyện tới mức tinh thâm, hơn nữa uy lực lại vô cùng ghê gớm, nên không thể truyền dạy bừa bãi được. Vì thế...

Lâm Ngũ Đường không nói nữa. Đường như lão đang nghĩ đến một điều gì đó xa xôi. Mãi một hồi lâu sau, lão mới kể tiếp:

- Chính vì vậy mà từ khi công phu này ra đời đã có một nghiêm lệnh. Thứ nhất, không một đệ tử nào của Thiếu Lâm được phép tiết lộ công phu này ra ngoài. Thứ hai nữa là chỉ duy nhất Chuông môn mới được phép luyện tập mà thôi...

Đúng ra thì như thế, nhưng trong quá trình thực hiện lại nảy sinh vấn đề. Chỉ có Không Không thiền sư là luyện được bốn chiêu, còn ngoài ra Chuông môn kế tiếp không luyện tập được chiêu nào... Nếu cứ chấp hành đúng luật lệ cũ thì chẳng bao lâu, môn võ công thượng thừa này sẽ thất truyền. Do đó điều luật được nói rộng ra một chút, bất cứ đệ tử nào có tư chất tốt có khả năng lãnh hội được võ công, phải đến trước Chuông môn hứa tuyên thệ một số điều thì sẽ được truyền dạy khẩu quyết cho...

- Rồi có đệ tử nào luyện thành công không ạ!

Văn Chí Hồng sốt ruột hỏi.

- Người đừng có hấp tấp để ta từ từ nói cho mà nghe...

Lâm Ngũ Đường thông thả đáp:

- Sau đó... Sau đó các Chuông môn kế tiếp đều không ai luyện được cả... Công phu gần như thất truyền. Mãi đến về sau khi Khô Lâu đại sư lên nắm quyền Chuông môn thì mới xuất hiện một kỳ nhân...

- Đó có phải là chuyện hơn trăm năm trước...

Lâm Ngũ Đường gật đầu:

- Phải! Kỳ nhân đó là đệ tử của Khô Lâu đại sư. Một hôm, trong lúc đang ngồi luyện công vì quá mệt mỏi, Khô Lâu đại sư ngồi nhắm mắt đi một lúc. Khi tỉnh dậy mở mắt ra, Khô Lâu đại sư vô cùng kinh ngạc khi thấy đệ tử của mình là Tuệ Thông đang chăm chú ngồi đọc một cuốn sách, thỉnh thoảng lại hoa chân múa tay ra chiều thích thú...

Khô Lâu nhìn xem thì ra Tuệ Thông đang đọc cuốn bí phổ Cửu Quỷ Bát Mã Dao của mình... đang để trước mặt. Khô Lâu đại sư cau mày quát:

- Tuệ Thông, sao ngươi dám cả gan xem trộm sách của ta...

Tuệ Thông sợ hãi nói:

- Thừa sư phụ! Con đang hầu sư phụ, thấy sư phụ có cuốn sách hay, lỡ đọc vài dòng thấy thích quá nên...

Lúc bấy giờ, luật lệ của Thiếu Lâm đã được nói rộng ra rồi nên Khô Lâu đại sư dụ giọng xuống nói:

- Người mà cũng thấy hay thật sao? Ngay đến ta...

- Thừa sư phụ... Tuy đệ tử chưa có hiểu được sâu sắc những ý tứ bên trong, nhưng...

- Được, nếu người bảo thấy hay thì hãy nói cho ta nghe xem. Nếu đúng, ta sẽ tha tội cho...

Tuệ Thông dường như quên hết tất cả mọi thứ trên đời... gã say sưa nói:

- Trong vũ trụ có cái lớn, cũng có cái nhỏ... Có cái mạnh cũng có cái yếu. Lớn hiếp được nhỏ, mạnh hiếp được yếu đó là lẽ thường, song cái nhỏ cũng có thể hiếp được cái lớn, cái yếu cũng có thể hiếp được cái mạnh. Võ thuật cũng không ra ngoài luật ấy: Có cương thì có nhu, cương thì chế được nhu, song nhu cũng có thể chế lại cương. Vì thế mà thuần cương cũng không tốt, mà thuần nhu cũng chẳng hay...

Nghe Tuệ Thông nói đến đó, Khô Lâu đại sư ngắt lời:

- Người nói vậy là có ý dám chê bai võ công Thiếu Lâm chúng ta sao? Người hẳn cũng thừa hiểu võ công Thiếu Lâm chủ yếu là dùng cương...

Tuệ Thông đáp.

- Thừa sư phụ, không phải thế! Võ học vốn từ Thiếu Lâm mà ra thật, song nếu cứ khư khư giữ lấy cái của mình, không chịu học hỏi cái hay của các môn phái khác thì con e rằng võ công Thiếu Lâm không những không phát triển mà còn tụt lùi là đằng khác.

Khô Lâu đại sư quát to.

- Người ấy nói thật hồ đồ!...

Tuệ Thông như không để ý gì đến lời quát mắng của Khô Lâu... gã nói:

- Ngay xem như pho bí phổ này. Cái tinh túy toát ra cũng từ cái ý ấy... Cái gì thái quá đều đi đến chỗ hủy diệt. Cứng quá thì dễ gãy. Mềm quá thì yếu. Giả tử như một cây cổ thụ ngàn năm mà so với một cây liễu trước một cơn phong ba bão táp. Cây cổ thụ tất sẽ bị gãy trước cây liễu, còn cây liễu thì sẽ tồn tại. Ấy là bởi vì sao, là vì cứng quá thì hỏng, mềm thì tồn tại... Cũng như thế, răng rụng vì quá cứng, lưỡi nhờ mềm...

Khô Lâu đại sư giật mình... Lão không ngờ Tuệ Thông đệ tử của lão lại có những ý tưởng cao siêu như vậy. Lão khẽ nói:

- Tuệ Thông! Người có biết rằng những điều người vừa nói là rút ra từ cuốn bí phổ có một không hai này không?

- Đệ tử cũng có nghe Thiếu Lâm ta có một công phu thượng thừa... Không ngờ là cuốn sách này...

Khô Lâu đại sư nói nhỏ:

- Vậy thì! Ta giao cho người thử nghiên cứu pho võ công này, nhưng nên nhớ phải tuyệt đối giữ bí mật, không được hé răng nói lộ cho bất kỳ ai?

Tuệ Thông vui mừng đáp.

- Đệ tử xin vâng mệnh!...

Từ đó trở đi, chùa Thiếu Lâm đã trở thành nơi kỳ bí nhất có liên quan đến nhiều vụ án ly kỳ bên ngoài giang hồ.

Văn Chí Hồng hỏi:

- Thưa tiền bối vậy là sao ạ? Văn bối thực tình không hiểu?

- Người không hiểu là đúng, vì không riêng gì người mà cho đến tận bây giờ không phải ai cũng hiểu hết được... Nguyên do là: Khô Lâu đại sư vì lo ngại cho cái ghế Chứng môn của lão, lo sợ uy tín của mình bị mai một vì một gã đệ tử...

- Thưa tiền bối... người đệ tử ấy có phải là Tuệ Thông không?

- Phải... Khô Lâu sợ rằng Tuệ Thông sẽ luyện thành công Cửu Quỷ Bát Mã Dao võ công sẽ cao hơn lão, nên... lão đã tạo ra một cái cớ để đuổi Tuệ Thông ra khỏi môn phái. Lão đã rình cơ hội... Một hôm Chấn Phong tiêu cục nhân có món hàng bảo tiêu phải đi ngang qua núi Thiếu Thất có ghé chùa xin tiếp kiến Chứng môn, và luôn thể xin nghỉ lại qua đêm. Đến sáng hôm sau, hai người của Chấn Phong tiêu cục đã bị giết chết. Kèm theo một số vàng bị lấy mất...

Không ai đoán ra được kẻ nào đã xuống tay ngay cạnh chùa Thiếu Lâm, một Thái Sơn của võ lâm. Song qua thủ pháp giết người thì kẻ đó phải là một hảo thủ thượng thặng...

Đêm hôm đó, Khô Lâu đại sư bước vào phòng của Tuệ Thông... Vừa trông thấy sư phụ, Tuệ Thông toan chào hỏi, song Khô Lâu đã xua tay:

- Tuệ Thông! Ta không ngờ ngươi lại độc ác đến thế! Tại sao ngươi lại giết người cướp của như vậy, sao gọi là người tu hành...

- Sư phụ! Làm gì có chuyện như thế! Con...

Tuệ Thông ấp úng nói.

- Ta cũng nghĩ như thế, nhưng ngươi giải thích sao việc này...

Lão nói xong lấy hai thỏi vàng đặt lên bàn:

- Hai thỏi vàng này ta tìm thấy dưới giường của ngươi, nhưng vì ngươi là đệ tử của ta, nên ta đã giấu không cho các đệ tử trong chùa biết mà đến đây hỏi ngươi...

- Xin cảm ơn sư phụ, song việc này tất có kẻ nào đó muốn ám hại con...

- Dù như thế nào đi chăng nữa cũng không thể nào giải thích cho chúng đệ tử hiểu được... Ta không muốn xử phạt nặng đối với ngươi, nhưng tốt hơn hết là ngươi nên ra khỏi môn phái. Từ nay và về sau mãi mãi không được xưng danh là đệ tử Thiếu Lâm, không được dùng tên họ cũ...

- Sư phụ... xin sư phụ...

- Ta chẳng thể làm gì hơn để giúp ngươi được... Ta biết ngươi là một kẻ thông minh, thật tình ta cũng nhờ ngươi mà hiểu được đôi phần trong cuốn kinh phổ này, ta những mong nhường lại chức Chương môn cho ngươi... nhưng...

- Sư phụ! Con đâu cần chức Chương môn, chỉ cần...

- Không được... tất cả đều quá muộn mất rồi... Ta không phải là sư phụ ngươi nữa!

Sau khi Tuệ Thông rời khỏi Thiếu Lâm, một cơn hỏa hoạn đã xảy ra tại chùa. Trong số những kinh sách bị thiêu hủy có cuốn Cửu Quy Bát Mã Đao. Người ta đồn rằng, vì căm thù bị trục xuất khỏi môn phái, Tuệ Thông đã ra tay...

Văn Chí Hồng hỏi:

- Hẳn Khô Lâu đại sư đã làm việc đó!

Lâm Ngũ Đường gật gù:

- Chứ còn ai vào đấy nữa! Lão biết rằng khả năng của lão không thể nào tập thành môn võ công này được, vì thế tiêu hủy đi để nó khỏi lọt vào tay ai...

Văn Chí Hồng hỏi:

- Thế còn Tuệ Thông thì đi đâu ạ?

- Tuệ Thông khi ra đi trong lòng vẫn còn rất biết ơn sư phụ mình. Lão có một trí nhớ phi thường đã nhớ lại và chép toàn bộ bí phổ Cửu Quỷ Bát Mã Đao. Tuy nhiên, có một vài phần lão không nhớ được chính xác nên đã sáng tạo ra... lão duy nhất chỉ có một đệ tử...

- Nghe nói quần hùng vây đánh và chính Khô Lâu đại sư đã đánh vắng Tuệ Thông xuống vực ở Thất Tuyệt Sơn...

- Đúng thế!... Thực sự chỉ vì Tuệ Thông biết lão là sư phụ mình nên không nỡ ra tay đó thôi... nên mới bị đánh rớt xuống... Nhưng tuyệt học đã không bị thất truyền... vị đệ tử duy nhất của Tuệ Thông cũng là một kỳ nhân. Lão không những luyện thành công mà còn bổ khuyết sửa đổi vài chiêu cho phù hợp...

Sau khi luyện thành công, lão quyết định đi trả thù cho sư phụ. Lúc bấy giờ Khô Lâu đại sư đã chết. Kẻ đối đầu đã không còn nữa, chỉ còn phái Thiếu Lâm...

Quái nhân đến phái Thiếu Lâm. Lúc đó, Chứng môn là Thanh Vân hòa thượng là một người rất có đức độ và uy tín trên giang hồ. Thanh Vân hòa thượng tự biết mình không địch nổi nên đã chịu thua. Song chính vì tính cách của Thanh Vân hòa thượng đã làm cho quái nhân đổi ý... Quái nhân quyết định không tàn sát trả thù phái Thiếu Lâm nữa...

Phần về sau hãn ngoại cũng đã nghe đồn đại... nghe nói bí phổ cuối cùng được trao cho Song Hùng Hiệp Khách là Văn Thành Long và Chu Minh Nguyệt.

Văn Chí Hồng trong lòng chấn động khi nghe quái nhân nhắc đến tên song thân của mình... Gã vội hỏi:

- Thưa tiền bối! Chuyện đó có đúng không? Văn Thành Long và Chu Minh Nguyệt, tiền bối có biết không?

Đột nhiên, Lâm Ngũ Đường im bặt không nói gì nữa... Một hồi lâu sau, lão mới thông thả nói tiếp...

- Song Hùng Kỳ Hiệp thì ai mà không biết? Nhất là đối với ta... Ngươi hãy nghe ta nói... Cách đây mấy chục năm ngoài thanh Giang Châu có một ngôi cổ tự gọi là Long Vân Tự. Không ai biết là Long Vân Tự được cất lên từ bao giờ, mà tại sao lại tọa lạc tại một khu rừng vắng vẻ ít người lui tới... Mà cũng không ai hiểu được ngôi cổ tự ấy chỉ có một người cai quản, người này có một lai lịch hết sức ghê gớm đã từng làm náo loạn võ lâm một thời gian dài, lại vốn dĩ là một đạo nhân. Sau đó, chán kiếp giang hồ với đầy rẫy thù hận, lão vào ngôi cổ tự sống nốt quãng đời còn lại bằng cuộc sống của một nhà tu hành. Lão là Từ Hàng đạo nhân.

Một buổi sáng trời lạnh cắt da, Từ Hàng đạo nhân bước ra khỏi ngôi cổ tự và bất chợt thấy tiếng khóc oe oe từ một cái bọc nhỏ được vớt gần đó. Lão lại mở bọc ra xem. Thì ra đó là một hài nhi, người tím tái đi vì lạnh đang la khóc. Ngó quanh không có một ai, Từ Hàng đạo nhân động lòng trắc ẩn nhất đưa bé đem về nuôi nấng.

Năm tháng trôi qua, lần lần đứa bé lớn lên, trông cũng khôi ngô đĩnh đạc. Từ Hàng đạo nhân không muốn đứa bé lớn lên sẽ sống cuộc đời như mình nên đã dạy dỗ và truyền thụ võ công cho nó. Vì thế khi trở thành một thiếu niên anh tuấn, võ công của gã đã vào loại trên giang hồ ít người sánh kịp. Chàng trai hết lòng kính phục sư phụ, đêm ngày rèn giũa võ công những tưởng rằng cuộc đời cứ thế trôi qua...

Một hôm vào lúc xế chiều, bên ngoài ngôi chùa bỗng có tiếng xe ngựa từ xa vọng đến. Chẳng bao lâu sau một cỗ xe dừng lại và hai người đàn bà trên xe bước xuống.

Người thứ nhất là một phụ nhân đã đứng tuổi ăn mặc theo lối danh gia vọng tộc. Mặc dù thế nhưng nhan sắc vẫn phải kể vào hạng chim sa cá lặn. Người thứ hai là một nữ nhân tuổi trẻ, dung nhan cũng rất khả ái. Nàng mặc bộ đồ màu hồng, trên đầu cài nhiều trâm lông lánh...

Hai người bước vào tòa cổ tự. Một nhà sư cao và gầy đang ngồi xếp bằng, cặp mắt nhắm lại.

- Kính thưa đại sư!

Vị phụ nhân lên tiếng.

Nhà sư cao gầy khẽ mở cặp mắt ra, rồi từ từ đứng dậy:

- A di đà phật! Bàn tăng thật thất lễ, không ngờ tòa cổ tự hoang vắng hôm nay lại có khách viếng thăm...

- Bọn tôi sống cũng ở gần đây thôi... Hôm nay bất chợt đi ngang thấy tòa cổ miếu nên lòng thành muốn vào thắp vài nén nhang...

- Xin thí chủ cứ tự nhiên. Cửa phật lúc nào cũng rộng mở...

Lúc này hai người đàn bà mới để ý thấy ngoài nhà sư cao gầy còn có một thiếu niên, nét mặt khôi ngô anh tuấn.

Thiếu niên khi nhìn thấy thiếu nữ xuất hiện cũng tim đập rộn rập. Từ nhỏ đến lớn sống trong cảnh thờ cúng tôn nghiêm, bên cạnh là sư phụ lúc nào cũng nghiêm nghị, hầu như không giao tiếp với người lạ, nhất là với nữ nhân khiến chàng hồi hộp khôn tả. Thiếu nữ cũng đưa cặp mắt nhìn chàng trai một cách kín đáo, rồi lại cúi mặt xuống lầm rầm cầu khẩn

gì đó... Một lát sau, họ hấp tấp ra về, trước khi chia tay chàng trai còn kịp nghe phu nhân nói với sư phụ mình là thỉnh thoảng bà sẽ ghé, vì sống ở thành Giang Châu gần đây thôi...

Từ đó trong lòng chàng trai bỗng thấy sinh một tình cảm khó tả... Một bữa chàng bảo sư phụ:

- Xin sư phụ để con vào thị trấn gần đây đổi dầu về dùng...

Nhà sư, phải, nhà sư chính là Từ Hàng đạo nhân nói với chàng trai:

- Thầy xem ra có vẻ như việc đó chỉ là một cái có có phải không?

Chàng trai ấp úng nói:

- Sư phụ... Quả là chúng ta hết dầu thắp rồi...

Từ Hàng đạo nhân khẽ mỉm cười:

- Tất nhiên! Con cứ đi đi... nhớ xong việc thì về ngay nhé!

Chàng trai vui mừng gánh một ít rau ra chợ gần thị trấn ngồi bán. Lúc bán hết rau, chàng rút tiền vào túi tính vào thị trấn mua dầu đem về thì bỗng tim chàng đập loạn lên: Chàng thấy thiếu nữ bữa trước vừa mua một cái gì đó rồi bước lên xe... chàng nghĩ bụng:

"Phải đi theo mới được."

Nghĩ thế chàng gia tăng cước lực bám theo. Chạy quanh co tới một ngôi nhà nhỏ ngoài thị trấn, chiếc xe đột ngột dừng lại. Thiếu nữ bước ra rồi hấp tấp bước vào một căn nhà gần đó...

Trong lúc chàng đi ngang qua ngôi nhà bỗng một thanh âm từ trong nhà lạnh lạnh phát ra:

- Xin thiếu hiệp hãy dừng chân...

Chàng giật mình đứng lại đã thấy không hiểu từ đâu vị phu nhân xuất hiện. Thì ra võ công bà ta thật không phải tầm thường.

- Có phải ngươi là người ta đã gặp bữa trước trong tòa cổ miếu.

Thiếu niên đáp.

- Dạ phải!

- Vậy xin mời...

Phu nhân chỉ tay vào trong nhà.

Gã bước vào một căn phòng nhỏ xinh xắn. Đồ đạc tuy ít nhưng toàn là thứ quý giá... Phu nhân vỗ hai tay vào nhau rồi nói:

- Chu nhi... có khách lại chơi này.

Có tiếng chân bước ra, rồi thiếu nữ xuất hiện. Nàng nhìn chàng trai rồi mỉm cười khẽ nói:

- Con biết rồi... hồi nãy...

Chàng trai mặt đỏ bừng lên. Thì ra mọi hành vi của chàng đã bị phát hiện hết cả...

- Xem ra thiếu hiệp không phải là người tu hành, tại sao lại sống ở Long Vân Tự...

Phu nhân hỏi.

- Tôi chỉ là một cô nhi, không rõ thân thế được sư phụ đem về nuôi nấng dạy võ công cho...

Phu nhân thở dài nói:

- Ta thật đáng trách, tự nhiên lại động đến mối thương tâm của người...

Chàng trai ngập ngừng hỏi.

- Thế còn phu nhân, chẳng hay...

Phu nhân thản nhiên nói:

- Người muốn hỏi phu quân ta chứ gì? Phu quân ta đã bị sát hại. Bọn ta phải chạy trốn cường địch nên mới tới đây! Ta xem người mặt mũi khôi ngô đáng điếu đường hoàng nên nói thật... ta... hy vọng là ta không nhận xét lầm người...

Chàng trai khẳng khái nói.

- Xin phu nhân đừng lo... Chẳng hay cường địch phu nhân nói là ai vậy?

- Ài... Là những ân oán từ đời trước... Về bản thân ta thì ta chẳng lo ngại gì, song còn cuộc sống của Chu nhi... thôi bây giờ hãy khoan nói chuyện đó...

Sau bữa ấy chàng trai ra về, tuần nào cũng vậy, chàng đều ghé thăm vị phu nhân và con gái của bà... Dần dà tình cảm giữa chàng trai và Chu Minh Nguyệt, tên cô gái, nảy sinh.

Một lần, chàng trai đến thăm thì có một người lạ xuất hiện. Đó cũng là một thiếu niên anh tuấn cũng trạc tuổi với chàng. Phu nhân thấy chàng đến thì mỉm cười đứng lên giới thiệu:

- Giới thiệu với thiếu hiệp đây là Văn Thành Long, con trai một người bạn của phu quân ta. Còn đây là Lâm Ngũ Đường...

Phu nhân nói với Văn Thành Long.

Lúc đó, ta có một cảm giác là lạ là sắp xảy ra một chuyện gì đó. Chuyện cụ thể như thế nào thì ta không sao đoán ra được, song nhất định phải có...

Văn Chí Hồng giật mình:

- Thật là kỳ lạ, hóa ra Lâm Ngũ Đường lại quen biết phụ thân mình trong một hoàn cảnh như thế... Lão đã yêu thương mẫu thân mình trước. Không hiểu tại sao tình duyên lại không thành...

Văn Thành Long là một trang thiếu niên anh tuấn văn võ toàn tài. Chỉ một thời gian ngắn tình cảm giữa Lâm Ngũ Đường và Văn Thành Long càng trở nên gắn bó mật thiết. Họ thực sự đã trở thành đôi bạn tâm giao.

Từ đó trở đi, họ thường xuyên gặp nhau tại tư gia của phu nhân. Ngoài trà dư tửu hậu, buổi tối Lâm Ngũ Đường, Văn Thành Long và phu nhân thường luyện kiếm, bàn luận võ công. Phu nhân vì lẫn trốn cường địch nên rất nóng lòng tập luyện võ nghệ. Cả Văn Thành Long lẫn Lâm Ngũ Đường, tuy tuổi còn trẻ song võ công cũng đứng vào hàng cao thủ nên phu nhân rất quý trọng...

Thế rồi một hôm, vì luyện kiếm hơi khuya nên phu nhân mời ta và Văn Thành Long ở lại. Đêm hôm đó chẳng hiểu sao ta trần trọc không sao ngủ được. Vào khoảng nửa đêm, ta ngồi dậy bước ra ngoài sau chột thấy phòng ngủ của phu nhân còn sáng ánh đèn.

Ta lấy làm lạ tự hỏi:

"Không hiểu giờ này mà phu nhân vẫn còn chưa nghỉ sao?"

Ta bỗng thấy phu nhân bước ra ngoài nhìn quanh rồi khép cửa lại. Ta vốn biết rình mò người khác là một hành động không mấy quang minh chính đại. Song ta có một linh cảm hẳn phải có chuyện gì đó quan trọng. Vì thế ta mới rón rén lại gần tư phòng của phu nhân để ghé mắt dòm vào.

Bên trong, ngồi quay mặt ra phía ngoài là phu nhân, còn một người nữa ngồi đối diện, nhưng quay mặt vào phía trong là một thiếu niên mà chỉ nghe giọng nói ta biết ngay chính là Văn Thành Long.

Ta hồi hộp trong lòng thầm nghĩ:

"Chẳng phải vô cớ mà phu nhân giữ Văn Thành Long ở lại... hẳn là phải có chuyện gì hệ trọng."

Trong nhà, im lặng một hồi lâu rồi có tiếng phu nhân nói thật khẽ:

- Văn thiếu hiệp, sở dĩ ta phải nói chuyện với thiếu hiệp vào giờ này là vì ban ngày khó có thể nói cho hết được, ta e rằng nếu Chu nhi nghe được...

- Văn bối hiểu... xin phu nhân đừng ngại...

Tiếng phu nhân khẽ thở dài:

- Phải... Hôm đầu tiên người đến đây đưa cho ta xem miếng ngọc bội này ta hiểu ngay. Làm sao ta có thể quên được... Hồi đó, lúc ta có mang thì mẫu thân người cũng mang thai... Trong bữa tiệc hai nhà đã có giao ước. Nếu ta sinh con gái mẫu thân người sinh con trai, thì hai trẻ sẽ cho hứa hôn với nhau. Quả nhiên, ta sinh ra Chu Minh Nguyệt còn mẫu thân người thì sinh ra người... Vì thế mới có miếng ngọc bội làm hôn ước này...

Sau đó... Sau đó... Một hôm cũng vào lúc nửa đêm như lúc này ta chợt thức dậy vì có tiếng gươm đao ngoài sân... Thì ra mấy chục tên lạ mặc đồ đen xuất hiện, chúng toàn là những cao thủ thượng thặng qua thân pháp và võ công của chúng ta hiểu rằng chống cự với chúng quả là một điều khó khăn... Chúng đã ra tay giết sạch những thủ hạ của gia đình ta... Còn mỗi mình phu quân ta phải chống chọi. Người thừa hiểu "Mãnh hổ nan địch quần hồ" chỉ cần vài chục chiêu nữa thì tính mạng tất nguy...

- Thừa phu nhân! Đến bây giờ phu nhân có biết chúng là ai và mục đích của chúng là gì không?

- Ta chỉ phỏng đoán đó là những ân oán của đời trước vì mục đích của chúng là quá rõ ràng. Chúng muốn chiếm đoạt một pho kiếm phổ...

Văn Thành Long kêu lên:

- Pho kiếm phổ... Thừa phu nhân có phải là... Lương Nghi Kiếm Pháp...

- Phải!

Lúc đó ta nhảy vào trợ chiến thì phu quân ta hét lên:

- Nương tử! Nàng hãy mặc ta ở đây, hãy đưa Chu nhi chạy trốn mau...

Ta vội chạy vào trong phòng bỗng Chu Minh Nguyệt chạy ra. Bỗng một tên bịt mặt chặn lại, gã quát lớn:

- Người chạy đâu cho thoát. Mà dù người có thoát ra khỏi đây cầu cứu thì cũng chẳng có ai tới được đâu. Ta cho người biết, cả nhà Văn Thành Long bọn ta đã giết sạch rồi.

- Người nói láo! Ta không thể nào tin người lại đủ bản lĩnh làm việc đó...

- Ta nói vậy là vì Văn Thành Long phụ thân ngươi là bạn thâm giao với ta, lão võ công cao hơn vợ chồng ta rất nhiều.

Tên bịt mặt cười lớn:

- Ngươi còn chưa tin hả? Ngươi hãy nhìn về phía tây xem...

Ta nhìn về hướng đó, quả nhiên thấy lửa cháy ngút trời vì chỗ ở của Văn Thành Long rất gần nơi của bọn ta. Hiển nhiên là y nói đúng...

- Ngươi thấy ta nói đúng chưa?

Tên bịt mặt cười nhạt:

- Bây giờ hãy đưa Lương Nghi Kiểm Pháp ra đây, ta sẽ tha mạng sống cho... bằng không!

- Được! Nhưng ngươi phải hứa!

Ta nói vậy, song thật ra cuốn bí phổ ta đã giấu ở đằng sau lưng rồi. Ta đưa gã vào nhà rồi lấy ra một cái hộp gỗ lớn:

- Bí phổ ở trong này... Ngươi hãy mở ra xem đi.

Tên bịt mặt mừng rỡ mở nắp hộp ra. Gã chỉ kịp kêu thét lên một tiếng hải hùng rồi ngã vật ra đất. Thì ra gã đã bị mắc mưu của ta. Trong hộp là một loại bột cực độc rất nhẹ, chỉ cần mở nắp hộp, bụi độc sẽ bay ra liền. Ta bỗng Chu Minh Nguyệt ra đằng sau tẩu thoát...

... Từ đó ta mai danh ẩn tích rồi đến vùng này ẩn nấu để tránh tai mắt của địch nhân. Mười mấy năm đã trôi qua...

- Thừa phụ nhân, tại hạ hiểu những đau lòng mà phụ nhân đã từng trải...

- Những cái đó chẳng có gì đáng kể... Ta chỉ còn một thứ quý báu nhất trên đời này đó là Chu nhi... Ngươi biết rồi đó, ta cứ đình ninh gia đình ngươi cũng bị hại chết vào cái đêm hôm ấy, nên lúc Chu nhi gặp Lâm Ngũ Đường...

Văn Thành Long ngạc nhiên hỏi:

- Lâm Ngũ Đường ư? Chẳng lẽ...

- Phải... Y là một gã thiếu niên có chí khí, lại lâm vào hoàn cảnh đáng thương nên ta đã không có ý ngăn cản đôi trẻ... Ta biết chúng yêu thương nhau...

Trong phòng im lặng một hồi lâu. Lâm Ngũ Đường đứng bên ngoài rất hồi hộp, không hiểu Văn Thành Long sẽ trả lời thế nào... Có tiếng phụ nhân nói tiếp:

- Văn thiếu hiệp, ta thật có lỗi với ngươi.

Văn Thành Long bỗng nói:

- Thưa phu nhân! Với Lâm thiếu hiệp, văn bối rất kính trọng và hân phu nhân cũng thấy, chúng tôi đã kết bạn tâm giao với nhau. Vì thế dù sao đó cũng là một việc đáng mừng...

- Ngươi thật bụng như vậy sao? Ngươi đúng là bậc quân tử...

- Thật ra văn bối cũng rất đau lòng, song nhân duyên là số trời định không thể cưỡng cầu... Dù văn bối không có cái may được sánh duyên cùng Chu muội, nhưng đối với phu nhân, lúc nào văn bối cũng coi như mẫu thân của mình. Từ nay trở đi, Văn Thành Long này sẽ coi Chu muội như em gái. Chẳng hay phu nhân có đồng ý không?

- Thế thì tốt quá rồi còn gì nữa. Thật đáng tiếc cho ngươi.

- Thưa phu nhân! Còn một điều này nữa, văn bối quyết định sẽ trả thù cho bằng được những kẻ năm xưa đã sát hại hai gia đình... nhưng cho đến bây giờ cũng chưa biết được chúng là ai?...

- Ngươi thật sự muốn làm điều đó sao?

- Đúng vậy! Chẳng phải phu nhân đã nói rằng hai gia đình có chung một kẻ thù.

- Ngươi... Ngươi... Không có lỗi...

Tự nhiên... phu nhân nói một câu bằng quơ.

- Phu nhân nói sao? Văn bối không hiểu.

- Ngươi... biết không... suốt mấy chục năm ta không biết được kẻ thù là ai, song gần đây ta đã biết chúng là ai rồi đó.

- Chúng là... là... ai vậy.

Văn Thành Long ngạc nhiên hỏi.

Phu nhân bỗng đứng dậy ghé sát vào tai Văn Thành Long thầm thì những gì rất khẽ... Lúc đó, ta vì hiếu kỳ cố gắng áp sát tai vào nghe, song thanh âm quá nhỏ không sao nghe được.

Văn Thành Long nghe xong bỗng trợn mắt lên ra chiều vô cùng ngạc nhiên. Gã lão đảo đứng lên rồi ôm đầu.

- Phu nhân... phu nhân thật là...

Phu nhân nhẹ nhàng nói:

- Văn Thành Long... ta coi con như con của ta... Còn đây, con đã biết được điều bí mật kinh khủng nhất... ta tin rằng con sẽ...

- Xin phu nhân đừng bận tâm... Văn bối xin phép...

- Được... con cứ về đi nghỉ đi... ngày mai ta sẽ có chuyện cần bàn với con...

... Lúc đó ở bên ngoài... thấy câu chuyện đã kết thúc ta vội chạy như bay về phòng mình. Trong lòng dâng lên một tình cảm mến phục. Đúng ra Văn Thành Long phải là vị hôn phu của nàng. Y đã hy sinh vì ta...

Vừa lúc đó Văn Thành Long lão đảo đi tới, y bỗng mở cửa phòng ta rồi bước vào... Ta biết song vẫn làm bộ ngủ thật say. Văn Thành Long khẽ lay lay người ta rồi gọi:

- Lâm huynh, Lâm huynh...

Ta vờ dụi mắt ngồi dậy rồi ngạc nhiên hỏi:

- Ủa! Sao giờ này Văn huynh lại đến đây, bộ đã sáng rồi ư?

- Còn một lúc nữa trời mới sáng.

Văn Thành Long ủ rũ đáp.

- Thế... Văn đệ vừa đi đâu về đấy?

Ta hỏi.

- Đệ vừa đi gặp phu nhân xong...

- Gặp phu nhân? Ta nhắc lại. Có chuyện gì vậy?...

Văn Thành Long đáp:

- Không có gì... nhưng phu nhân muốn gặp Lâm huynh.

- Phu nhân muốn gặp ta? Mà lại vào lúc này?

Ta hỏi Văn Thành Long trong bụng thầm nghĩ:

"Hắn là lúc cuối cùng phu nhân ghé tai y kêu đến gặp ta..."

- Phải... Phu nhân đợi huynh đấy... ta vừa mới gặp phu nhân xong.

"Điều ấy thì ta biết rõ mà."

Ta nghĩ bụng rồi đứng dậy sửa lại quần áo cho tề chỉnh rồi bảo Văn Thành Long:

- Đệ đợi ta ở đây... để ta sang một lát rồi quay lại ngay!

Quả nhiên. Phòng phu nhân vẫn còn sáng đèn, ta đứng ngoài cửa đưa tay lên gõ cửa, ta gõ liền mấy tiếng, song không có động tĩnh gì thì ngạc nhiên thầm nghĩ:

“Hay là phu nhân không có trong phòng.”

Ta ghé mắt dòm qua khe cửa thấy giường của phu nhân buông màn xuống kín mít, hiển nhiên là trên giường có người. Ta lấy làm kỳ bởi vì vừa mới đây, chính mắt ta còn trông thấy phu nhân chuyện trò cùng Văn Thành Long, không lẽ bây giờ đã ngủ say đến thế! Nhất là đối với một người có võ công cao như phu nhân thì chuyện đó thật là vô lý..

Ta lại gõ thêm vài tiếng nữa, song im lặng vẫn hoàn im lặng. Ta mạnh dạn khẽ đẩy cửa thì cửa bên trong không cài chốt... Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra ta bước vào trong phòng rồi khẽ nói:

- Xin phu nhân thứ lỗi... Văn bối là Lâm Ngũ Đường xin yết kiến...

Không có tiếng trả lời, ta bỗng phát giác ra có tiếng động lạ trên giường liền tiến đến vén màn lên.

Một người đàn bà nằm quay mặt vào trong tường người hơi co, tư thế trông có vẻ lạ lùng, chân kéo ngang đến cổ. Căn cứ vào đầu tóc ta biết đó chính là phu nhân. Ta toát mồ hôi thấy đầu phu nhân hơi quẹo xuống liền nắm lấy vai phu nhân kéo thẳng lại. Ta suýt kêu lên vì kinh hãi. Khuôn mặt phu nhân tái xanh, cặp mắt mở to hiển nhiên có vẻ gì kinh ngạc. Trên ngực, một mũi dao cắm sâu đến tận cán, hiển nhiên hung thủ đã không đâm mà dùng thủ pháp Phi Dao từ xa tới.

Ta thấy phu nhân vẫn còn thở rất yếu ớt thì quyết định. Phải rút con dao khỏi người phu nhân ngay, rồi tức thời điểm vào mấy đại huyết cầm máu thì may ra có cơ sống sót. Nghĩ thế, tay phải ta cầm cán dao rồi lấy sức rút mạnh ra thật nhanh. Máu từ vết thương bắn vọt ra ướt khắp thân thể ta... Ta vội điểm nhanh vào chín đại huyết rồi cố gắng vận chân khí truyền vào cơ thể phu nhân. Được chừng nửa giờ ta biết rằng có truyền nữa cũng vô ích. Phu nhân đã chết...

Lúc ấy trời đã gần sáng. Theo thường lệ A Châu là nữ tỳ phục vụ cho phu nhân đến mang nước vào phòng... Thấy ta ngồi trên giường áo quần dính đầy máu, A Châu hốt hoảng kêu thét lên rồi ngã lăn ra ngất xỉu...

Ngay lúc đó, Chu Minh Nguyệt bước vào. Nhìn mẫu thân nằm chết trên giường và người của ta đầy máu. Chu Minh Nguyệt chết lặng đi giây lát rồi mới nghẹn ngào hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra vậy?

- Ta cũng không hiểu nữa... Lúc ta đến...

Đột nhiên Chu Minh Nguyệt thét to:

- Thì ra ngươi là con người quỷ quyết đến thế. Ngươi đã rình rập mẹ con ta từ lâu rồi, hôm nay mới ra tay phải không?

Ta ấp úng nói:

- Chu muội? Ta... ta... đến... thì...

- Ngươi đừng hòng chối cãi nữa, ngươi hãy trả lời ta. Đêm hôm ngươi vào phòng mẫu thân ta làm chi? Trả lời mau nếu không ta sẽ giết ngươi...

- Ta làm sao giải thích cho nàng hiểu được! Thật là khó mà lý giải chuyện vào phòng phu nhân vào giờ này...

Ta nói tiếp:

- Chu muội đừng hiểu lầm. Hãy đợi Văn Thành Long đến đây... thì sẽ rõ.

- Tội ác ngươi đã rõ ràng cần gì phải đợi ai nữa.

Nàng thét lên rồi rút gươm nhắm vào cổ ta đâm một nhát. Ta nghiêng đầu tránh khỏi rồi nhảy lùi về phía sau. Chu Minh Nguyệt không để ta kịp đứng yên, nàng liền tiếp đâm ra mười mấy nhát kiếm khí thế rất là dũng mãnh. Ta chỉ còn né tránh, song nếu tiếp tục như vậy thì chỉ vài chiêu nữa thì ta ắt sẽ bị nàng đâm trúng. Ta bèn nói lớn:

- Chu muội. Chẳng phải ta sợ chết dưới gươm của nàng đâu, song Lâm Ngũ Đường này còn phải sống để tìm cho ra kẻ đã sát hại phu nhân để đền đáp tấm thịnh tình của phu nhân đối với ta. Vì vậy, ta đành thất lễ.

- Á... A...

Chu Minh Nguyệt kêu lên:

- Ngươi định chạy trốn hay sao, hãy coi gươm của ta đây!

Dứt lời, nàng gia tăng kinh lực vũ lộng thanh trường kiếm uy hiếp ta ráo riết, tưởng chừng hạt mưa rơi cũng không lọt... Ta thầm kêu khổ biết rằng khó mà chống được một vài chiêu nữa. Vừa lúc ấy bỗng có tiếng quát to từ ngoài vọng vào rồi một bóng người xuất hiện.

- Hãy dừng tay! Chu muội không nên lỗ mãng thế!

Ta mừng rỡ nhìn xem thì đó là Văn Thành Long. Văn Thành Long nói tiếp:

- Chu muội. Việc này tại hạ e có sự hiểu lầm. Nhất quyết không phải Lâm huynh đã ra tay đâu?

Chu Minh Nguyệt tức giận nói:

- Thế thì còn ai vào đây nữa? Muội đã hiểu vì sao y lại làm như vậy. Y... Y... chỉ thêm khát có Lương Nghi Kiểm Pháp mà thôi...

Chu Minh Nguyệt nói ra những lời đó với một nét mặt cực kỳ đau khổ.

- Ta cũng chưa biết ai đã hạ sát phu nhân, song về phần Lâm huynh ta có thể đoán chắc rằng: Lâm huynh vô tội...

Văn Thành Long nói...

- Vụ này... Vụ này... có thể là... kẻ địch năm xưa đã tìm thấy tông tích phu nhân chăng...

Chu Minh Nguyệt nói:

- Không thể nào có chuyện đó được. Nếu đúng là chúng thì ắt hẳn chúng đã tàn sát hết tất cả mọi người rồi... Hơn nữa, cũng không có dấu vết gì chứng tỏ chúng đã lục soát để tìm kiếm phở...

Văn Thành Long ấp úng rồi do dự nói:

- Nếu thế thì... ta cũng chưa nghĩ ra... kẻ nào đã...

Ta bèn nói:

- Văn huynh! Văn huynh bắt tất phải phiền lòng bạn tâm giải thích cho Chu muội, để ta nói với Chu muội một lời thôi.

Nói đoạn ta quay về phía Chu Minh Nguyệt nói tiếp:

- Chu muội... ta thật lấy làm tiếc vì chuyện đã xảy ra... ta biết rằng lúc này không có cách gì có thể minh oan cho ta được... nhưng ta tin rằng trước sau gì kẻ thù ắt cũng sẽ phải lộ mặt... Tuy nhiên... tuy nhiên... những gì giữa... chúng ta... Ta không nói nhưng muội hãy... quên đi tất cả... Văn huynh... tại hạ muốn khẩn cầu huynh một việc có được không?

Văn Thành Long hỏi:

- Việc gì vậy? Nếu như có thể làm được thì tại hạ quyết không khi nào lại chối từ...

- Thế thì hay lắm... Ta nói... tại hạ phải vắng mặt một thời gian... Huynh hãy... hãy... quan tâm tới Chu... Chu muội...

Văn Thành Long kêu lên:

- Không được! Lâm huynh...

Văn Thành Long chưa nói dứt lời, ta đã phóng mình vọt qua cửa sổ mất dạng... Từ đó...

Lâm Ngũ Đường kể đến đây rồi dừng lại... Khuôn mặt của lão bỗng trở nên buồn rầu khôn tả. Văn Chí Hồng vội hỏi:

- Tiền bối... vậy kể từ ngày đó, tiền bối không hề gặp lại họ nữa sao?

Lâm Ngũ Đường chậm rãi nói:

- Phải... Tuy ta không gặp lại họ, song vẫn thường chú ý theo dõi tung tích của họ trên giang hồ... Văn Thành Long đã không phụ lời ủy thác của ta... Gã đã thành thân cùng Chu Minh Nguyệt... Hai người đã nổi danh một thời nhờ Lương Nghi Kiếm Pháp, đem võ công của mình để hành hiệp trượng nghĩa, thật xứng với ngoại hiệu là Song Hùng Kỳ Hiệp...

- Thế còn kẻ thù của họ...?

Văn Chí Hồng hỏi.

- Ta cũng chưa biết là họ có tìm ra hay không.

Lâm Ngũ Đường buồn bã nói.

- Thế... tiền bối... vẫn cứ... sống độc thân sao?

- Không! Ta... ta cũng đã có vợ... nhưng đến bây giờ cũng không biết nội nhân ta là ai...

Văn Chí Hồng kinh ngạc hỏi:

- Sao lại có chuyện kỳ dị như vậy được? Văn bối chưa từng thấy người nào có vợ mà lại không biết mặt vợ mình bao giờ...

- Ấy thế mà lại có đấy! Để ta kể cho ngươi nghe. Kể từ lúc chia tay với Văn Thành Long xa Chu Minh Nguyệt, ta quay trở về Long Vân Tự. Khi vừa về tới nơi thì một điều đau khổ nữa lại đến với ta. Sư phụ ta Từ Hàng đạo nhân đã đột ngột qua đời. Người không để lại bất cứ một di ngôn gì ngoài một cuốn bí kíp mà ngươi thấy ta đã nghiền ngẫm mấy chục năm trời, hôm nay mới tìm ra lối giải...

Ta chôn cất sư phụ mà lòng buồn vô hạn quyết chí luyện công phu đến mức thành đạt mới thôi. Song trí óc có hạn, nghiền cứu mãi vẫn chưa ra... thành thử đôi lúc ta tạm xếp sách lại rời khỏi tuyết cốc ra chốn giang hồ chủ yếu là nghe ngóng tung tích của Song Hùng Kỳ Hiệp... Người thừa biết, trước kia tình cảm của ta với Chu nữ hiệp sâu đậm đến mức nào, nên mặc dù phải chia tay song vết thương lòng không sao hàn kín được... Đã vài lần ta suýt tìm được họ, song hành tung của Văn Thành Long và Chu Minh Nguyệt rất là kỳ bí, nay đây mai

đó không có nơi chốn nào nhất định... Nhiều khi ta vừa đến thì họ lại vừa đi... Vì thế chẳng bao giờ gặp họ cả...

Ta còn nhớ câu chuyện xảy ra vào khoảng trước khi Văn Thành Long và Chu Minh Nguyệt được dị nhân trao cho bí phổ Cửu Quỷ Bát Mã Đao. Việc đó thực hư thế nào ta cũng không quả quyết được, song lời đồn đại là thế... Hôm đó, ta tới một thị trấn gọi là Quảng Lăng. Một nơi khá là sầm uất và náo nhiệt. Bụng thấy cồn cào vì đói, ta tìm một tửu điểm gọi vài món ăn cho đỡ đói lòng. Quán rất đông khách nên ồn ào và chẳng ai để ý đến ai. Ta vì đói bụng nên ăn rất mau. Lúc định gọi tiểu bảo ra tính tiền thì ta mới để ý thấy một đôi nam nữ đang ngồi uống rượu gần bàn của ta có nhiều nét quen quen. Ta giật mình nhận ra nữ nhân rất giống một người...

- Người đó là ai vậy?

Không nén được tò mò. Văn Chí Hồng hỏi.

- Phu nhân trông rất giống Chu Minh Nguyệt. Mặc dù năm tháng đã trôi qua, cách phục sức có thay đổi. Song cặp mắt ấy, với ta không sao lầm lẫn được... Lúc đó, ta thấy trong lòng hồi hộp vô cùng liên liếc mắt nhìn xem gã hán tử kia có đúng là Văn Thành Long hay không: Với ý thì ta không sao nhận ra được. Đó là một hán tử trung niên, khuôn mặt khắc khổ vì sương gió phong trần, lại đội một cái nón che kín nửa mặt nên ta rất khó nhận diện... Ta để ý thấy nữ nhân mặt có vẻ gì đó buồn bã khó hiểu, song cố giấu trong lòng không muốn để lộ ra. Ta nghĩ bụng, nếu đúng họ là Văn Thành Long và Chu Minh Nguyệt thì cuộc gặp gỡ này cũng tốt vì mặc dù giữa ta và Chu Minh Nguyệt không thành, nhưng Văn Thành Long là chỗ tâm giao với ta thì có gì đáng ngại. Nghĩ thế nhưng ta vẫn đứng yên tại chỗ không sao nói nên lời.

Lúc ấy, ta cũng nhận xét thấy nữ nhân cũng chột nhìn ta bằng ánh mắt khác lạ. Ta bỗng nghe hán tử nói:

- Chúng ta ở đây khá lâu rồi! Nàng ăn nhanh lên rồi còn đi... ta e không kịp.

Nữ nhân yếu ớt đáp:

- Tôi... tôi... thấy người không được khỏe... hay là...

Hán tử cầu nhàu:

- Kỳ lạ thật... hồi nãy nàng vẫn khỏe kia mà... Nếu quả thật nàng chịu không nổi nữa thì ta kiếm chỗ nào nghỉ tạm qua đêm vậy... mai đi sớm cũng được...

- Không cần đâu!... Để tôi thử xem...

... Nghe họ đối đáp, ta thấy đúng là Văn Thành Long và Chu Minh Nguyệt rồi. Song ta nghĩ lại, thứ nhất hai người vẫn bình an là tốt rồi, thứ nhì họ đang bận rộn một việc gì đó nếu mình xuất hiện sẽ làm chậm trễ công việc của hai người chăng?... Nghĩ như vậy nên ta trả tiền cho tửu bảo rồi bước nhanh ra ngoài...

Ta lại đến một tửu quán khác kêu rượu ngồi uống một mình, hết hũ này lại đến hũ khác chùng đến say mềm bước đi hết nổi mới thôi... Lúc ta bước ra về thì trời đã tối. Ta té lên té xuống mấy lần quần áo dơ bẩn hết mà nào có biết gì đâu. Bởi chỉ muốn quên đi quá khứ ta mới uống nhiều rượu đến thế.

Trong lúc đang loạng choạng, ta bỗng thấy một bóng người xuất hiện trước mặt. Rồi một giọng nữ nhân êm ái cất lên:

- Làm gì mà uống nhiều rượu quá vậy? Chàng về đâu...

Ta lè nhè nói:

- Ta uống nhiều hay uống ít thì mặc xác ta việc gì đến người... Hãy tránh ra mau...

Nữ nhân dịu dàng nói:

- Nhưng chàng sẽ chẳng về đến nhà được đâu mà sẽ gục ngã đâu đó ngoài đường mất thôi... Hay là để tôi đưa chàng vào một quán trọ gần đây nghỉ tạm vậy...

- Ta không cần! Ta vốn không ưa bọn nữ nhân các người... Để mặc ta...

- Thôi mà! Chàng say quá rồi đấy, đưa tay đây nào.

Nói xong nữ nhân choàng tay qua vai ta rồi dìu ta đi vào một quán trọ nào đấy. Lúc đó, mặc dù say nhưng ta vẫn nghĩ rằng hẳn cô gái này là một gái làng chơi thấy ta say sưa muốn tìm cách gỡ gạc... Nghĩ thế nên ta mặc thị muốn đưa ta đến đâu thì thì đến. Ta nghe loáng thoáng thị nói với chủ quán trọ.

- Phu quân ta có hơi quá chén, mau dọn phòng cho chúng ta...

- Dạ... Phu nhân yên tâm, ở đây chúng tôi có cả lương y đấy ạ...

- Không cần, người cứ dọn dẹp cho sạch sẽ là được rồi...

Ta lấy làm lạ lòng, thị lại giới thiệu mình là phu quân của thị mới lạ chứ... Thế là thế nào nhỉ? Ha... Ha... thật là tức cười... Lâm Ngũ Đường này đã có vợ bao giờ...

Ta vừa lăm nhăm vừa nói huyền thuyên. Lúc vào tới phòng nhờ ánh đèn ta cố nhìn xem nữ nhân là ai, song chỉ thấy một bóng mờ mờ ảo ảo. Ta thấy nữ nhân nói:

- Thôi, chàng nằm xuống nghỉ đi...

- Thế... Thế... nàng không nằm ngủ với ta sao?

Ta nham nhở nói:

- Hồi nầy nàng... nàng... bảo... ta là... phu quân... của... của... nàng mà... có đúng vậy... vậy... khô... ng?...
Ta choàng tay ôm lấy nàng. Thật lạ là nàng không chống cự. Nàng chỉ ôn tồn hỏi:

- Chàng vì sao lại uống nhiều rượu thế? Có phải chàng vẫn thường làm chuyện này với đàn bà phải không?

- Không! Ta... ta... chưa... gần đàn bà bao giờ... Trong đời... ta... chỉ... chỉ có một người đàn bà... mà thôi...

Nữ nhân hỏi.

- Người đó là ai vậy?

- Ta không thể nói... nói... được... như... ng chuyện đó... đã qua... lâu lắm rồi... Lỗi không phải là tại ta...

Cứ như vậy, ta lè nhè nói nhăng nói cuội những gì mà sau này ta cũng chẳng biết nữa. Thế rồi...

Lâm Ngũ Đường dừng lại. Lão ập một hơi rượu rồi mới kể tiếp:

- Đêm hôm đó, ta đã làm một chuyện đê tiện nhất... ta... đã... với... nàng... Sáng hôm sau lúc ta tỉnh dậy thì nàng đã đi đâu mất tăm không để lại một dòng chữ nào cả... ta bấn khoản ngồi ôm đầu suy nghĩ. Dần dần khi đã tỉnh táo hẳn, ta mới nhớ lại tất cả những gì xảy ra tối hôm trước...

Văn Chí Hồng rụt rè hỏi:

- Thừa tiền bối... Vậy cuối cùng tiền bối có đoán ra được người đó là ai không?...

- Ta đã nói với người rồi đó... Cho đến tận bây giờ ta cũng không hiểu nữ nhân đó là ai cả. Thoạt đầu, ta cho rằng thị là một ả chốn lầu xanh thấy ta say sưa thì tìm đường bốn cọt. Song không phải thế. Nếu vậy tại sao thị không lấy bất cứ một đồng bạc nào của ta. Không những thế, sáng hôm sau lúc ta sửa soạn khăn gói ra đi, ta kêu tửu bảo vào tính tiền thì y trả lời ta giọng vô cùng cung kính.

- Bẩm đại nhân... Tiền nong phu nhân đã tính toán hết cả rồi ạ.

- Ta định hỏi "phu nhân nào", song sức nghĩ ra nên kèm lại được lòng tự hỏi, người đàn bà ấy là ai, mà sao không sợ mang tiếng trao thân cho ta... Hơn nữa, nếu yêu thương ta tại sao vội vã ra đi không một lời để lại... ta bèn giả bộ hỏi gã chủ quán.

- Nay ta hỏi người... hôm qua ta say đến vậy sao?

- Bẩm đại nhân! Quả có thế ạ! Hôm qua ngài say đến mức...

Ta vội gạt lời ỵ:

- Phải! Ta biết rồi... Nhưng đầu ta bây giờ nhức không sao chịu nổi khiến ta chẳng còn trời đất gì hết cả... Ta hỏi người: Hôm qua ta đi với ai?

Gã chủ quán che miệng cười đáp:

- Ngài đi với phu nhân chứ còn với ai nữa?

- Vô lý! Ta làm bộ không tin... ta hãy còn nhớ lúc đi, nội nhân ta có đi theo đâu.

- Kẻ hèn này đâu dám nói dối!

Gã chủ quán vội nói:

- Được nếu vậy thì người hãy tả xem mặt mũi phu nhân ta ra sao...

Gã chủ quán lộ vẻ sợ hãi vô cùng. Gã ấp úng nói:

- Xin đại nhân tha tội, tiểu nhân không biết ạ!

Đến lượt ta ngạc nhiên, ta hỏi gã:

- Người không đùa đấy chứ?

Gã chủ quán liếc thoáng nói:

- Đâu dám, đâu dám. Tiểu nhân không trông thấy mặt phu nhân vì phu nhân che mặt bằng một tấm mạng... vì thế...

Có thể ỵ nói đúng sự thật, ta nghĩ thầm bởi vì hành tung của người đàn bà này rất kỳ lạ. Nếu như bà ta không muốn cho ta biết bà ta là ai thì hiển nhiên gã chủ quán này cũng không thể biết được.

Ta làm bộ dễ dãi nói:

- Được, ta tạm tin người... Nhưng người có thể tả sơ qua vóc dáng được chứ...

- Dạ dạ... cái đó thì được ạ... phu nhân người nhỏ nhắn, dáng điệu thật là tao nhã... ngoài ra tiếng nói thì thật là dễ nghe.

Gã dừng lại để xem ta có thái độ thế nào rồi nói tiếp:

- Dạ... chỉ có một điều hơi lạ là... Đường như phu nhân có vẻ vội vã gì lắm... vì... thế nên sáng sớm đã thanh toán hết tiền bạc cho tiểu nhân rồi dặn: Cứ để cho phu quân ta ngủ đến chừng nào cũng được, đừng có đánh thức ngài dậy...

Tiểu nhân vội nói:

- Dạ, cái đó thì được ạ... Nhưng nếu... ngài có hỏi...

- Không phải nói gì cả... Cứ bảo ta đã đi rồi là được...

Thế rồi sau đó, ta lại trở về tuyết cốc này nghiền ngẫm võ công. Người đàn bà bí ẩn đó vẫn bật vô âm tín...

Lâm Ngũ Đường kể xong khuôn mặt lộ vẻ buồn phiền. Lão lấy ra một hũ rượu đặt lên bàn rồi nói:

- Tiểu tử, lão phu cho người biết hết chuyện của lão phu rồi đó... Hôm nay người phải uống với ta một bữa thật say.

- Tiểu bối...

Văn Chí Hồng không nỡ từ chối sợ lão phát ý, gã nói:

- Người ta nói "tửu bất khả ép", văn bối xin hầu rượu tiền bối... còn uống được bao nhiêu thì uống, xin tiền bối chớ phiền lòng...

Lâm Ngũ Đường đáp:

- Thế cũng được... nhưng người hầu rượu ta mà không biết cái ngon cái dở của rượu thì cũng mất thú... để ta giảng giải cho người nghe...

Thế rồi Lâm Ngũ Đường cho Văn Chí Hồng nghe về cách thức uống rượu, rồi cách nếm rượu, cách phân biệt rượu ngon hay dở ra sao... lão nói:

- Đó người thấy không, uống rượu phải như thế thì mới gọi là kỳ thú, mới nâng nó lên thành một cái "đạo" được... Nào, bây giờ người hãy uống thử một chung coi...

Lâm Ngũ Đường ngửa cổ uống cạn một hơi. Lão hỏi:

- Bây giờ, người hãy nói thật ta nghe, người là ai?...

Văn Chí Hồng tự nhủ:

"Lâm Ngũ Đường vốn là chỗ tâm giao với song thân mình, mình nói thật lại lịch với lão cũng chẳng có hại gì..."

Gã nói:

- Thừa tiền bối... văn bối chính là Văn Chí Hồng. Văn Thành Long và Chu Minh Nguyệt là song thân...

Lâm Ngũ Đường đứng bật dậy:

- Cái gì? Người... Người là... con của Văn Thành Long thật sao... Người có gì làm bằng có không?

- Có...

Văn Chí Hồng rút trong người ra mảnh áo của mẫu thân y mà Trương Hải Thanh đã đưa cho hồi đó:

- Đây là mảnh áo vải của mẫu thân cháu để lại trước khi qua đời...

Lâm Ngũ Đường cầm lấy miếng vải thì thấy đúng nó được xé vụn từ một chiếc áo của nữ nhân.

Lão ngấm nghĩa giây lát rồi lẩm bẩm:

- Đúng rồi... ta nhớ... Chu muội thích mặc áo màu này...

Lão nắm lấy vai Văn Chí Hồng lắc mạnh. Lão nói:

- Trời đất bao la song vẫn cho con người cơ hội gặp gỡ... Không ngờ ngày hôm nay, Lâm Ngũ Đường lại có dịp giúp đỡ con của bạn mình... Văn Chí Hồng ta cũng có nghe song thân người bị sát hại...

- Văn bối mới biết không lâu.

Văn Chí Hồng nói. Gã bèn thuật lại từ đầu đến cuối cuộc đời gã cho Lâm Ngũ Đường nghe, kể cả những di vật mà Trương Hải Thanh trao cho gã.

Nghe xong, Lâm Ngũ Đường dường như có vẻ suy nghĩ ghê lẫm. Lão lẩm bẩm:

- Thế thì lạ thật, lạ thật. Công phu người đã học được chính là Cửu Ma Thần Công. Phải có nó mới tập luyện được Cửu Quỷ Bát Mã Đạo. Vậy thì cô gái xấu xa kia là ai mà lại có được bí phổ đó... như vậy... như vậy có nghĩa là... thì có trong tay luôn cả pho bí kíp võ công này...

- Thừa tiền bối... việc này có điều khó hiểu, cuốn bí phổ đích thân nghĩa phụ trao cho cháu đã bị một lão già cướp đi mất rồi... Vậy thì làm sao người khác lại có được...

- Cô gái đã dạy cho người Cửu Ma Thần Công ấy tên là gì vậy?

- Tiểu Thúy!

Văn Chí Hồng đáp.

- Thị ở gần đây phải không?

- Có lẽ vậy, vì lúc văn bối đi đến đây, đường rừng chẳng chịt nên không nhớ cách lộ bao xa...

Lâm Ngũ Đường nói:

- Thôi được rồi! Bây giờ dù có phỏng đoán thì cũng chẳng ích lợi gì. Xem ra việc này còn nhiều chuyện rắc rối lắm. Điều quan trọng nhất là ngươi phải ở lại đây một thời gian, ta sẽ truyền thụ võ công cho... Ngươi nên nhớ rằng, nếu như đúng có bốn kẻ nào đó rượt đuổi song thân ngươi, ra tay hạ thủ họ thì hẳn võ công bọn chúng cao không thể tưởng tượng được... Võ công ta dạy cho ngươi chưa chắc đã đối phó được với chúng, nhưng còn bộ pháp này...

Lão nói xong lấy bộ bàn cờ bằng đá ra xếp như cũ rồi giảng giải:

- Đây không phải là thế cờ mà là một tuyệt kỹ độc nhất vô nhị, ta đã mấy chục năm nghiên cứu mà không tìm ra được bí quyết của nó. May nhờ ngươi vô tình ngã xuống...

Lão nói xong mới cười rồi hỏi:

- Ngươi biết đây là cái gì không?

Văn Chí Hồng ngó vào chẳng hiểu gì cả. Gã thấy những quân cờ được xếp khá lộn xộn, bên trên lại có nhiều hình vẽ các mũi tên chồng chéo lên nhau. Gã nói:

- Lâm tiền bối, văn bối làm sao mà hiểu được.

- Đúng vậy, ta hỏi thử ngươi mà thôi... Năm xưa, Từ Hàng đạo nhân tức sư phụ ta tung hoành ngang dọc khắp giang hồ sở dĩ không một kẻ nào đụng được đến người là nhờ bộ pháp này...

- Có phải Từ Hàng đạo nhân đã nghĩ ra không?

Văn Chí Hồng hỏi.

- Không phải. Đây là Mê Tung Bộ Pháp, một tuyệt kỹ của xứ Ba Tư do một kỳ nhân là Ali Kha sáng tạo ra. Ngươi biết rằng võ công của người Ba Tư rất là kỳ dị, nhiều khi những môn võ công ấy bắt nguồn từ những tập tục lễ nghi tôn giáo. Mê Tung Bộ Pháp cũng vậy. Nó ra đời từ một tập tục cúng bái thần linh của một tộc nhỏ ở miền bắc, khi có người thân qua đời, thổ dân đặt xác người chết lên một phiến đá lớn gần hang núi. Sau đó người tù

trưởng đóng vai một con thú có hai sừng tượng trưng cho linh hồn người quá cố đánh nhau với một người khác đeo một cái mặt nạ tượng trưng cho quỷ dữ. Lại một điều là kẻ đóng vai quỷ dữ cầm một cái giáo dài đâm liên tiếp vào người gã tù trưởng mà cặp mắt đã bị bịt bằng một miếng vải đen, song không cách nào đâm trúng được gã. Những bước đi, sự di chuyển tưởng chừng như lộn xộn, song thật ra được tuân thủ theo đúng một trật tự rất kỳ bí. Đã có nhiều cao thủ võ lâm nào đó đã cất công lặn lội sang ngõ hầu học lên cách thức di chuyển của bộ pháp nhưng không thành công. Cuối cùng, chỉ có Ali Kha tìm ra bí quyết đó. Lão vào Trung Nguyên tỷ thí võ công với các cao thủ, và lần lượt đánh bại tất cả. Lúc Ali Kha chuẩn bị về Ba Tư thì lão đã thảm bại trước một người...

Văn Chí Hồng hỏi:

- Không lẽ Mê Tung Bộ Pháp vẫn có chỗ sơ hở? Hẳn người đánh thắng lão phải là một cao thủ thượng thừa...

- Cũng không hẳn. Người đó là một nữ nhân yếu điệu thực nữ, chính vì vậy mà Ali Kha mới cảm thấy nhục nhã...

- Nếu như nữ nhân võ công tầm thường thì làm sao đã bại được lão?

- Nữ nhân đã quan sát Ali Kha giao đấu nhiều lần nên đã tìm ra một nhược điểm của lão. Vì thế nữ nhân đã dùng kế...

Một lần nữ nhân gặp lão hẹn quyết đấu. Ali Kha thấy người quyết đấu với mình là một nữ nhân hãy còn ít tuổi thì nổi giận dưng dưng. Lão nói

- Ta chưa cần giao đấu với ngươi, nhưng ta cũng hiểu được hoặc ngươi là một kẻ ngu vì không biết danh hiệu của ta nên mới dám thách đấu, hoặc ngươi là một kẻ điên vì không biết sợ là gì... đúng không?...

Nữ nhân cười đáp:

- Nếu như có hai loại người đó thì ta e rằng người đó chính là ngươi.

Thực ra đây là một trong mưu kế của nữ nhân nhằm chọc tức Ali Kha. Quả nhiên lão trúng kế quát tháo rầm rầm:

- Được nếu ngươi đã muốn chết thì dễ thôi. Nhưng ngươi có biết muốn đấu với ta phải có điều kiện gì không?

- Ta sẵn sàng chấp nhận mọi điều kiện của ngươi!

Nữ nhân bình thản đáp.

Ali Kha nói:

- Nếu ta thắng, ta chỉ cắt lưỡi của ngươi đem về Ba Tư.

Nữ nhân nói:

- Được! Còn nếu ngươi thua. Chỉ cần ngươi đưa cuốn sách ghi võ công của ngươi cho ta để ta đốt đi là xong.

Ali Kha tức giận vô cùng. Lão đã đánh thắng hầu hết các cao thủ Trung Nguyên nhờ vào bộ pháp kỳ dị và nội lực kinh hồn, thế mà bị một nữ nhân coi thường thì làm sao lão chịu đựng nổi. Lão quát lớn:

- Được, vậy bao giờ tỷ đấu, và tỷ đấu ở đâu?

- Chúng ta sẽ tỷ thí ngay bây giờ và ở đây.

Nữ nhân nói rồi vỗ tay một cái, lập tức có hai thiếu nữ xuất hiện. Hai cô vào trong bụi cây lấy ra mấy chục cái ghế rồi xếp ra sân... Nữ nhân nói tiếp:

- Đây là sáu mươi bốn cái ghế, chúng ta sẽ đứng trên những cái ghế này để tỷ thí... Ai ngã xuống coi như thua...

Ali Kha mỉm cười, lão nghĩ bụng:

"Tuồng ngươi chọn phương cách gì chứ nếu như đấu theo cách này thì là sở trường của ta, làm sao ngươi thắng nổi..."

Thế nhưng cuối cùng kết quả lại ngược lại. Ali Kha đã bị bại một cách bất ngờ... Thì ra nữ nhân đã nghiên cứu rất kỹ bộ pháp của Ali Kha, một trong số sáu mươi bốn chiếc ghế này đã bị bẻ gãy một chân từ trước và được đặt đúng vào vị trí mà Ali Kha phải vận dụng nội lực nhiều nhất. Nói cho đúng, chuyện đó Ali Kha có thể hóa giải dễ dàng, song lão thua vì đã quá khinh thường địch thủ nên không phòng bị. Ali Kha đã tự vẫn ngay lúc đó... Bí kíp lọt vào tay nữ nhân...

- Ngươi có biết nữ nhân đó là vị tiền bối nào không?

Văn Chí Hồng đáp:

- Văn bối làm sao mà biết được.

- Vị nữ nhân đó chính là Nam Hải Thần Ni, sau này là Chương môn phái Nga My. Bà nghiên cứu Mê Tông Bộ Pháp của Ali Kha mười mấy năm trời rồi mới phát hiện ra điểm yếu của nó. Thần Ni liền sửa lại đôi chút rồi truyền dạy cho đệ tử, song từ đó đến nay chỉ có duy nhất một đệ tử của phái này học được... Cuối cùng không hiểu sao nó lọt vào tay sư phụ ta...

- Vậy thì bộ pháp này phải cao siêu lắm, văn bối làm sao mà học được... Ngay đến các bậc tiền bối...

Lâm Ngũ Đường nói:

- Người đừng lo, người có cái may mắn hơn họ rất nhiều. Nhờ cái ngã vô tình của người mà chỗ khó khăn nhất đã được giải đáp. Mê Tông Bộ Pháp khó là ở chỗ phải có một nội lực cực kỳ hùng hậu mới thi triển được, vì nó gồm ba ngàn sáu trăm bước biến hóa, dùng cái đơn giản để biến thành cái phức tạp, khiến đối phương không sao đoán ra được... Cái lạ của bộ pháp là ở chỗ địch càng đông thì bộ pháp càng lợi hại... Nếu luyện tới chỗ thuần thục thì có thể cự được muôn người...

Lâm Ngũ Đường dừng lại. Lão chỉ cho Văn Chí Hồng một phiên đá bằng phẳng rồi nói:

- Bây giờ... Người hãy nghỉ ngơi chỗ kia. Ngày mai ta sẽ truyền thụ khẩu quyết bộ pháp cho...

- Xin đa tạ Lâm tiền bối...

Văn Chí Hồng nói. Gã vừa tiến về phía trước được vài bước thì bỗng cảm thấy đầu nhức như búa bổ rồi không tự chủ được ngã lăn ra bất tỉnh.

- o O o -